

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 9

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

EYLÜL 2006

1 YTL

www.geocities.com/yenidunyalarda

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

KIYAMET KRİSTALLERİ - 7

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
İKİNCİ KISIM

ZAMANIN EFENDİSİ VE ARAYIŞ

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yolculuk sürerken konuşmanın yerine bir süre bakışlar devreye girdi. Hiç kimse ne söyleyeceğini bilemiyordu çünkü. Ağzlarından dökülecek tek bir sözcük bile, onları çılgınlığın sınırına getirecek gibiydi. Başardıkları şeyin inanılmaz olması, en çok Kultarin'i etkilemişti zaten. Babasına sarılmış ve arada bir açık yeşil gözlerinden yaşlar geliyor, huzurla derin nefesler alıyordu. Öyle bir noktaya geldiler ki; sessizlik, onların etrafını saran bir çeşit hastalığa dönüşerek rahatsızlık verici bir düzeye erişti.

Richard ise kendisini meşgul etmek için önce hovboxtan kahverengi küçük bir kutu çıkardı. Onu yere koyup açınca içlerinde garip sıvılar bulunan uçları incecik, sıra hâlinde dizilmiş oval cam şişeler görüldü. Sonra adaleli kollarının üstünde duran füzyon tüfeğinin üst kısmındaki bir tuşa basınca küçükten büyüğe doğru giden mavi çemberlerin arası mekanik sesler çıkararak açıldı ve Richard onları çektiği zaman bir puf sesiyle silahtan dışarı çıktılar. Roxanne onların altında göz alıcı parlaklıkta bir tüp gördü. İçindeki yeşilimsi kıvılcımları fark etti. Richard kutudan çıkardığı şişelerdeki değişik renkli sıvılardan bütün yuvarlakların iç kısımlarına çok titiz bir şekilde ağır ağır sıvılar damlattı. On dakika sonra silahın parçalarını tekrar birleştirmeye başladı. Her yuvarlağı yerine takışında hep aynı hava emen mekanik ses çıkıyordu. Hepsini özenle yerleştirdikten sonra, tüfeğin üzerindeki mavi dijital ekrana dokundu ve silahtan en başta sessizce başlayıp sonra yükselerek duran bir yükleme sesi geldi. Roxanne'in onu izlediğini görünce "Biraz bakım gerekiyor," dedi ve gülümsedi.

Adamın gülümsediği zaman aldığı ifadesi yüzünden içinde garip bir hissin ortaya çıktığını anladı Roxanne. Sanki adam kendi içinde çatışıyordu. Bembeyaz yüzündeki kasların garip yapısı onu çok yaşlı gösterirmişçesine, suratında ve boynunda kırışıklıklar oluşturuyordu. Onun bu durumuna bir türlü anlam veremiyordu.

Kultar, Hamilton'a gidilmesi gereken koordinatları verdikten sonra sessizliği yardımcı pilot koltuğundan kalkarak arkaya gelen Loxrain bozdu.

"Evini sen mi havaya uçurdun?" diye sordu Kultar'a. Gözleri görünmediği için gülümsemesi sadece çenesine ve yanaklarına yayıldı. Üzerindeki pelerine koltuğunda bırakmıştı.

"Tabii ki ben. Bilgilerimizi ele geçirmelerine izin veremedim değil mi?" diye cevapladı Kultar. Ayağa kalkarak Loxrain'e sarıldı. İkisi arasındaki benzerlik bir an

Kultarin'in gözlerinin önüne yerleşmiş oldu. İkisi de kördü ve ikisi de gözleri olmadan gayet rahat görebiliyorlardı.

"Gözlerini bağlamışsın," diye ekledi Kultar hafif bir sevgiyle. Adamın sesindeki incelik Roxanne'e bir zamanlar vefat eden amcasının, kocası Micheal ile ilk defa konuşması sırasında duyduğu tınıyı hatırlattı. Biraz alay, biraz da sevecenlik içeriyordu.

"Evet," dedi Loxrain. "Çocukları korkutmak istemedim."

İşaret ettiği yönler tam olarak doğruydu. Roxanne bu kadar

tuhaf iki insan daha görmemişti. Bu iki adam daha önce hiç görmediği yerleri çağırıyorlardı ona. Sanki yıllar önce unuttuğu başka bir dünyadan kalan bir şekil, bir bağdılar onun için. Bu düşünce, yerini tatsız bir kuşkuyla bıraktı. Roxanne buraya geldiğinden beri çok fazla düşünüyor ve bir şeylerden sürekli şüpheye düşüyordu. Yıllar boyunca ölümü tek başına beklediği zaman bile bu kadar çok düşünmemişti. Ölen oğlu ve kocası dışında kafasını yoracak başka bir şeyi hiç olmamıştı sonuçta. Tabii kaybolan annesi ve babası hariç...

Kollarını birbirine kavuşturdu ve düşüncelerden çıkarak bu iki tuhaf adamın birbirleriyle sıcak bir şekilde konuşmalarını izlemeye devam etti.

"Evet, görseler korkarlardı cidden, ama şimdi gereği kalmadı," dedi Kultar.

Loxrain gözlerindeki bandı çıkardı ve bir süre onları kapalı tuttu. Açtığı an Kultarin elini ağızıyla kapattı. Aynı yücekanlar gibi sapsarıydılar.

Birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Bu süre içinde tansiyon bir anda doruğa çıkmıştı. Grup içinde buna şaşırmayan tek kişi Roxanne idi. Kultarin ise elini kılıfındaki parçacık hızlandırıcıya atıyordu ki; Richard ondan çok önce davrandı.

"Sen bir yüce-kansın," dedi silahını ona doğrultup kaşlarını çatarak. O öyle söyleyince Hamilton da pilot koltuğunda arkasını döndü.

Kultar eliyle Richard'ın silahını indirdi ve "Kes şunu. Ölmeni isteseydi çoktan yapardı," dedi onu azarlarcasına. Kultarin "Baba o bir düşman, bunu sen söylemişsin, sarı gözlülere asla güvenme diye, ama şimdi-"

"Saçmalama," diye sözünü kesti Kultar ona dönerek, yine aynı azarlar tonda.

"Evet, sana ben söyledim. Şimdi ise ona güven diyorum."

Yüzünde siyah eşarbın altından görünen kırışıklıklar bir an düzelir gibi oldu. Sonra tekrar aynı hâline geri döndü.

"Bu zamana kadar anlayamadınız herhâlde?" diyerek gülümsedi Loxrain.

Bununla birlikte diğer yüce-kanlarda bulunmayan bir sevecenlik oluştu.

Roxanne ise bu duyguyu hepsinden daha çok hissediyordu. Yıllarca yaşamış olmanın ona getirdiği tecrübeyle insanların yüz ifadelerinden yola çıkarak, nasıl bir karakter yapısında olduklarını tahmin etmeyi öğrenmişti. Bu adam yarı katı, yarı güleç bir yapıya sahipti. Yeri geldiği zaman acımasız olabiliyordu. Roxanne'in bunu bilmesi için adamın yüzüne bakmasına gerek yoktu. Zira daha önce ne kadar zalimce davranabildiğini görmüştü. Tabii ki, acımasız davrandıkları kişiler düşmanlarıydı, lakin öyle davranmasının altında daha derin nedenler olduğu apaçık görünüyordu.

Aslında Roxanne onu, küçükken okuduğu çok eski bir roman kahramanına benzetiyordu. Karakterin adı Karanlık Rafael idi. Gözleri kör ve elindeki çeşitli aletlerle etrafını görebiliyordu. Başka bir boyut da karanlık güçlere karşı savaşırdı.

En azından Roxanne bu kadarını hatırlıyordu.

"Ben kendime yüce-kan demiyorum," diye devam etti

Loxrain. "O benim aptal kardeşimin bulduğu bir isim. Bizi sizlerden farklı kılmak içindi. Sizlerden farklı olduğumu

kabul ediyorum. Fakat sizlerden yüce degilim. Zaten böyle düşündüğüm için halkımdan sürgün edildim ya.”

“Nasıl yani?” diye sordu Kultarin. Kultarin ise, bu adam hakkında Roxanne’den çok daha farklı düşünüyordu. Loxrain’e güvenmesi gerektiğini gayet iyi biliyordu. Onlara atmaca gibi bakan sarı gözler sadece bir yanılsamaydı. Onun ruhunun bir çeşit azap çektiğini anlayabiliyordu. Zaten öfkesi onlara karşı değildi.

İki kadın arasındaki düşünce farkı, onların farklı çevrede büyümesinden kaynaklanıyordu. Çünkü Kultarin, Loxrain’in düşmanlarına davranış şeklinin sadece iyi bir savaştının yapabileceği şeyler olduğunu düşünüyordu. Bu dünyada hayatta kalabilmek için insanın gayet acımasız olması gerekiyor. Babasının Kultarin’e öğrettiği ilk şey buydu. Bunu sürekli tekrarları zaten. “Sana silah doğrultana asla acıma veya karşılık vermekte tereddüt etme.”

Zaten bunu söyleyen babası da Loxrain’e güveniyordu. Yani ona inanmaması için bir neden yoktu.

“Her şeyi baştan anlatsan iyi olacak Loxrain,” dedi Kultar ve koltuğuna geri oturdu.

Loxrain sapsarı gözleriyle onu takip ederek, yanına çöktü. Konuşmaya başladığında boğuk sesi kaybolmuştu.

“Bundan birkaç bin dünya yılı önceydi. Sizleri kendi gezegenimiz olan Kiljhoon’dan duyduk. Dünya’dan yayılan radyo ve elektromanyetik dalgalarınız bize ulaşmıştı. Dinledik ve izledik. Sizler gibi değildik. Sizin deyişinizle insan yanımız yoktu. Her hangi bir yasamız veya töremiz de... Çünkü gerek olmamıştı. Suç denen şeyi bilmiyorduk. Duygu denilen şeyden eser yoktu bizde.”

“Sizleri incelerken aşkınız, nefretiniz, kininiz, intikam duygunuz ve hırsınız olduğunu gördük. Bunlara hakikaten imrenmiştik. Sizleri uzun zaman boyunca izledik ve konuştuğunuz dilleri öğrendik. Yaptığınız her şey dikkatimizi çekiyordu.

Özellikle birbirinizle savaşmanız... Bu gezegene gelmek için, doğru zamanı bekledik.

O fırsat, sizlerin çok büyük bir savaş yapmasından sonra elimize geçti. İşte o zaman, yaralarınızı sarıp, hepinize yardım etmek için gezegene geldik. Amacımız sadece yardım etmekti.”

Loxrain bir süre duraksayıp hikâyesini dinleyen gözlere baktı. Sonra devam etti:

“Geldikten çok uzun zaman sonra bizler de sizlere benzemeye başladık. Aşk, nefret, intikam gibi duyguları içimizde barındırıyorduk. Bütün bu duygulardan yoksun olmamızın sebebi de zaten, gezegenimizin atmosferinde bulunan satran elementinden kaynaklanıyormuş, sonradan öğrendik.”

“Ben Liderimiz Fernoin’in sekiz çocuğundan biriyim.”

Kultarin “Ama Fernoin-

“Bırak bitirsin,” diye sözünü kesti Kultar.

Loxrain lafına hiç ara vermemiş gibi devam etti:

“Babamız Fernoin öldükten sonra, kardeşler olarak Kiljhoonluları yönetmek bizlere düşmüştü. Zaten her şey babamın yokluğunda kötüleşti. Kardeşlerimizden en güçlüsü olan Rkahan’ın oğlu bir insan tarafından öldürüldü. Rkahan’ın içini öyle bir intikam hırsı kapladı ki; hiçbirimizi dinlemedi. İntikam için o adamı bulmuş ve onu oracıkta infaz etmişti. Geri geldiğinde ise değişmişti. Gözü dönmüş gibiydi. İlk kez insani bir duygunun bu kadar derinden yaşandığını görmüştük. Bize, sadece o adamı değil, onun yanında yaşayan ve onu tanıyan bütün insanları da öldürdüğünü söyledi.”

“Ben, kardeşim Seetrin, bir de Roxanne,” –diye ekledi ona dönerek- “senin baban Raine ona karşı çıktık. Yargısız infaz ettiğini söyledik.”

“Babam mı?” diye sordu Roxanne şaşkınlıkla.

“Babası mı?” diye sordu bu sefer Kultarin gözleri fal taşı gibi açılarak. Midesi kasılmış, merdivenlerden inerken bir basamağı iskalamış gibi bir duygu seline kapılmıştı. “Yani babası bir yüce-kan-”

Kultarin ona yarı hayret yarı korku içeren bir ifadeyle bakarken Roxanne bundan çok fazla rahatsız olduğu için gözlerini kaçırdı.

“Evet. Bitirmeme izin verin,” dedi Loxrain hızla. “Raine’nin dünyalı bir kadına, yani Isabella’ya âşık olduğunu öğrenen Rkahan daha da sinirlendi. Yani o kadın senin annen Roxanne,” diye ekledi tekrar. Kimsenin karışmasına izin vermeden de devam etti:

“Rkahan dedi ki; “İnsanlar sadece birer pislik parçası olan ölümlüler... Onları besleyip büyütüyoruz, sonra gelip bize bir hiçmiş gibi davranıyorlar. Hepsini kölem yapacağım. Hepsine hükmedeceğim. Eğer bana karşı çıkacaksınız, hepiniz buradan gidin.”

“Diğer kardeşlerimiz de hemen ona katıldılar. Bize de hain muamelesi yapıldı. Hepsine birden karşı koyamadık tabii. Rkahan zaten tek başına bile çok güçlüydü. İntikam hırsının ona verdiği kuvvet hiçbirimizde yoktu. Diğer Kiljhoon’lular da ona itaat ettiler. Onun söylediklerini ve yaptıklarını haklı buluyorlardı. Çünkü Kiljhoon’lu bir prens, bir insan tarafından öldürülmüştü. Ben, Seetrin ve diğer kardeşimiz kan bağımız olduğu için infaz edilmedik. Raine ve annene ömür boyu işkence edilecekti. Raine’nin yaptığı çok adi bir suçtu onlara göre.”

“Sonrasını zaten siz de biliyorsunuz. İnsanlar sürü hâlinde toplanıp köle olarak kullanılmaya başlandı. Biz birinci bölgedeki şehirde, diğer iki kardeşimin yardımıyla bir isyan çıkardık. Annen ve baban isyandan yararlanıp, şehrin diplerinde buldukları bir zaman makinesiyle geçmişe gittiler. Neyse ki; bunu tam zamanında yapmıştık. Annen sana hamileydi o zaman. Eger Rkahan annenin hamile olduğunu o sırada öğrenmiş olsaydı, ikisini de hemen öldürdü. İnsan ve yüce-kandan olma bir çocuğun ortaya çıkması ırklar açısından çok büyük bir darbe olacaktı. Annen hamileyken insanlarda olmayan güçler edinmişti. Geri geldiklerinde güçlerinin muazzam derecede artmış olduğunu gördük. Diğer insanlara da bu güçlerden verebiliyordu. Geçmişte bir kız çocuğu bıraktıklarını söylediler ve gelince her şeyin değişeceğini... İkizini de geri getirdiler. Onu bize emanet ettiler. İki kız kardeşin birlikte yüce-kanları tekrar nizama sokacaklarını ve her şeyin değişeceğini söylediler. Çünkü kehanet gücü de vardı annenin. Olayları daha olmadan hissedebiliyordu,” dedi ve sustu. Herkes söylenenleri hazmetmekte güçlük çekerken Roxanne’nin duyguları alt üst olmuştu. Yani bütün bu duyduklarından çok azını anlayabiliyordu zaten. Midesini kemiren bir canavar ortaya çıkmış, onun ağzını kurutarak konuşmasını engelliyordu. Zaten son duyduğundan emin olamadı. O yüzden kaşlarını çatıp, sesine tekrar kavuşmayı dileyerek tam soru soracaktı ki; Kultarin ondan önce davrandı.

“Ne demek istiyorsunuz?” Yani Roxanne’in burada bir ikiz kardeşi mi var?”

Loxrain önce sarı gözlerini kısarak, Roxanne’e baktı sonra Kultar’a dönmeden “Evet,” dedi. “Kardeşi-”

Herkesi dikkat ve heyecan sarmıştı. Tabii ki en çok merak eden Roxanne idi.

Bir kardeşi mi vardı yani? Bunca zaman hiç tanımadığı, hiç görmediği bir ikiz kardeş... Bu nasıl mümkün olurdu?

Annesi nasıl olurda onu yanında götürmezdi?

Neden bütün bunları öğrenmek şimdiye kalmıştı ki?

Ama bilgiye olan açlığı, onu konuşmaya değil, dinlemeye itti.

Kultar "Bunu benim söylemem gerekir Loxrain," dedi ona hüznü bir sesle.

Yüzünü ekşitmişti şimdi. Uzun süre konuşamadı. Sanki doğru sözcükleri seçmek için bekliyordu. "Sanırım bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Evet, Kultarin," diye iç geçirdi ve ona döndü. "Roxanne'in bir kız kardeşi var. O da sensin." Uzun süren bir sessizlik daha oldu. Hiç kimse çıtmı dahi çıkarmıyordu.

Kultarin önce hayretten ötürü konuşamıyordu, fakat sonra gülümsemeye başladı. Bunu duyduğuna nedense hiç şaşırmamıştı. Hayatı boyunca bunu biliyordu sanki. İçinde hep bir yoksunluk olduğunu hissetmişti. Ta ki, Roxanne ile karşılaşana kadar...

O da benzer duygular içerisindeydi. Midesi tekrar normal hâline dönmüştü. Zaten sahip olduğu bir bilgiyi anımsamış gibi hissediyordu kendisini. Burada bulunmasının bir nedeni olmalıydı. Yine de hayretler içerisindeydi, hayatta kimsesi yokken bir anda bir kardeşinin olduğunu öğrenmesi onun tüylerini diken diken etmişti.

Kultar "Ben, senin baban değil amcamım. Sana yol göstermeye ve babalık yapmaya çalıştım. Belki de gerçekten bunu başardım ama," dedi, sonra sesi azaldı ve gerisini getiremeden sustu.

Roxanne sesi heyecandan titreyerek "Pek-peki annemle babama ne oldu?" diye sordu.

"Baban ve annen yüce-kanların tuzağına düşüp öldürüldüler. Kontes Ferhora tarafından... Şu an bu gezegenin yönetimi onda. Bizim kardeşlerimizden biri," dedi Kultar.

Yine bir süre kimse konuşmadı.

Richard olaya el attı. Kultar ve Loxrain'e bakarak "Şimdi her şeyi açıklığa kavuşturalım. Roxanne ve Kultarin kardeşler ve siz ikiniz onların amcasısınız öyle mi?" diye sordu.

Kultar başını salladı.

"Roxanne ve Kultarin'in babası da bir yüce-kan. Yani Roxanne ve Kultarin yarı insan, yarı yüce-kan," dedi Hamilton önden. "Anlaşılmayacak bir yanı yok. Ama neden şimdiye kadar anlatmadınız?"

"Çünkü Isabella ve Raine öyle istemişlerdi. Bize söz verdiler," dedi Kultar.

"Elimizden bir şey gelmezdi. Kiljhoon'lular olarak sözlerimize çok bağlıyızdır. Ama kardeşlerimiz yeminlerini intikam yüzünden unuttular."

Kultarin konuşmayı yeni öğrenmiş gibi "Yani sizler yüce-kansanız-" diye lafa girecekti ki;

"'Yüce-kan' Rkahan'ın bulduğu bir isim," diye araya girdi Loxrain. "Bizim sizlerden üstün olduğumuz düşüncesi ile verildi. Ölümsüz olduğumuz düşüncesiyle... Sizin de şamanı toprağın içine gömdüğümde fark ettiğiniz gibi yücekanlar ölümsüz değildir. Ölebilirler, ancak çok uzun yaşarlar. Bu yalana o kadar inandılar ki; kendilerini ölümsüz sanmaya başladılar."

"Kimi toprağa gömdün?" diye sordu Kultar ona dönerek. Sarı gözlerini Kultar'a çeviren Loxrain "Reektin'i... Sen

tanımazsın," diye ekledi. "Bana ihanet eden subaylarımdan biriydi."

Kultar, Kultarin'in ellerini tutarak "Çok özür dilerim. Sana gerçeği anlatamadığım için," dedi ve onları teker teker öptü. "Bizler asla sizleri suçlamadık. Aranızdan birisinin yaptığı hata yüzünden, bütün ırkınız cezalandırıldı. Ben kardeşim Kultar ve Seetrin buna karşıyız," dedi

Loxrain boğuk sesiyle. "Ben sürgün edildim. Kultar ise şehrinizin koruyucusu ve kurucusu oldu. Seetrin yakalandı ve şu an hapiste."

"Peki diğer bütün o Roxanne'in ailesi hakkında anlattıklarınız neydi?" diye sordu Kultarin boğazı düğümlenmeden önce son bir gayretle. "Hepsi yalan mıydı?"

"Gerçeği saklamak için uydurulmuştu. Bir şekilde imparatorun kulağına gitmesini istemedik," diye cevap verdi Loxrain ona bakarak. Gözlerine tekrar o siyah bandı taktı ve "Beni düşman olarak görmeyin. İnsanların şu an özgür bir şehirde yaşamaları ben ve Kultar sayesinde oldu. Sizlerin düşmanı değiliz. Asla olmadık."

"Sadece İmparator Rkahan'ı tahttan indirmek istiyoruz," dedi Kultar onu onaylayarak.

Kultarin şaşkınlıkla "Yani Rkahan'ı, Roxanne'in öldürmesini mi bekliyorsunuz?" diye sordu.

"Hayır. İkiniz birlikte," dedi Kultar gülümseyerek.

"Bu çılgınlık," diye karşı çıktı Richard. "İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız. Siz ikiniz onu yenememişsiniz. Roxanne'den bunu yapmasını mı istiyorsun? O kadar hızlı hareket edebiliyorsun sen," diyerek parmağıyla Loxrain'i gösterdi. "Yine de onu yenememişsin."

"Ben hızlı hareket etmiyorum," dedi Loxrain kahkahayla gülerken. Kahkahası uzun süre boyunca durmadı.

Kultar "O sadece zihin gücüyle yapılan bir teknik," dedi. "O hızlı hareket etmiyor. Siz, ona göre yavaş hareket ediyorsunuz. Ya da öyle hissediyorsunuz. Çevresindeki herkesin zihnini karıştırarak kendisini hızlandırıyor gibi gösteriyor, sizi de yavaşlatıyor. Ama bu zihin tekniği İmparator'a karşı olmuyor ne yazık ki."

Neden sonra sessizliği bozan tek şey dışarıdan camlara ve uçağın üstüne vuran hızlı yağmur damlalarının gürültüsüydü. Roxanne'in ıslıl ıslıl ela gözleri Kultarin'inkilerle karşılaştı. İkisi de birbirlerine daha önce hiç bakmadıkları şekilde bakıyorlardı. Hissettikleri şeylerin neden olduğunu artık daha da iyi anlayabiliyorlardı. Aradan yirmi beş dakika geçmişti ki; Hamilton ön taraftan "Koordinatlara yaklaştık," diye seslendi.

Tam o sırada birden uçağın içinde bütün göstergeler ötmeye başladı. Bütün kırmızı ışıklar yanıp sönüyorlar ve büyük bir gürültü çıkarıyorlardı.

"Kahretsin!" diye bağırdı Hamilton. "Üzerimize roket gönderildi."

"Kurtul şundan!" diye bağırdı Kultar kızgınca. "Herkes yerine otursun."

Hepsi koltuklarına geçti ve emniyet metalleri taktılar. "Sıkı tutunun!" diye böğüren Hamilton, uçağın kumanda kolunu kendine çekti. Uçak birden yukarı doğru kalktı, hızla göğe doğru uçmaya başladı. Roxanne bu kadar hızlı gidebilen bir aracı daha önce hiç görmemişti.

"Lanet ödül avcıları!" dedi Richard nefretle.

"Ne?" diye sordu Roxanne. Kultarin "Silsaria gezegeninden gelen ödül avcıları,"

diye bilgilendirdi onu. Sonra uçak daha da hızlanırken onun

elini tuttu. Onun elinden Roxanne'in vücuduna yayılan sıcaklık, şimdi daha da belirgindi. Ona bakarak gülümseyince karşılığını aldı. Kultarin devam etti: "Uzun zamandır buraya gelmemişlerdi. İmparatorluğun pis işlerini yaparlar."
 "Bu bir A.D.-12 füzesi," diye seslendi Hamilton dehşete düşmüş hâlde. "İşimiz bitik."
 "A.D. ne?" diye sordu Roxanne şaşkınlıkla. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Sanki roketler ve füzeler hakkında eskiden de çok şey biliyormuş gibi...
 "Asimetrik Dengeleyici," dedi Hamilton önden.
 "Hepimizi öldürecek."
 "Pek değil," diye karşı çıktı Kultar. "Uçağın kaplamasını Kiljhoon'daki bir madenden yaptık."
 "Yine de bu yere çakılmamıza engel değil," dedi Loxrain sakince.
 Uçak en yükseğe çıkıp tekrar düz hâle gelince, Roxanne pencereden onların üzerine gelen füzeyi gördü. Arkasında büyük, kara bir duman bulutu bırakarak süratle yaklaşıyordu. Uçağa üç metre kala birden patladı, ancak herhangi bir ses çıkarmadı. Füze patlamasından yayılan küre şeklindeki magenta renginde bir sıvıduman bulutu bir saniyede uçağın çevresini sarıverdi.
 "Vurulduk!" diye bağırdı Hamilton.
 Uçak hızla giderken birden yalpaladı. Yanıp sönen alarm durumuna geçmiş göstergelerden birkaçı patlarken uçak sıvıduman bulutunun içinde yavaşlamak zorunda kaldı ve en

sonunda da havada asılı olarak tamamen durdu. İki saniye önce patlamanın olduğu yerden bir şey, bütün sıvı-duman tabakasını içine çekerken uçağı da kendine doğru savurdu. Roxanne koltuktaki emniyet metallerine göğsünü vurdu. Kultarin'in elini bırakmadı. Artık korkmuyordu, çünkü kardeşi yanındaydı. Yüreğindeki boşluk dolmuştu. Uçak serseri bir kurşun gibi döne döne füzenin geri kalan kısmının üstüne çekildi ve füze tekrar patladı. Ama bu sefer şiddetli bir patlama sesi kulaklarının zarını yırtacak derecede yüksekti. Uçak öyle bir sallanmaya başladı ki; bir süre sonra boş olan birkaç koltuk yerlerinden çıktılar. Bütün elektronik göstergeler teker teker patlayıp etrafa kıvılcım saçıyorlardı. Roxanne midisinin çalkalandığını hissederken, uçak kendi etrafında dönmeye başlamıştı. Tepe üstü oldular, döndüler...
 "Kontrolleri kaybettik," diye haykırdı Hamilton.
 Tekrar uyanmak için can atan kapkaranlık ama yıldızlarla dolu sema uçağın çıkardığı kara dumanların ağırlığını taşıyordu. Onlar sarsılıp döne döne süratle yere doğru inerken, yerden onlara doğru bakan kara şekiller uçağı çok zor görebiliyorlardı. Hâlbuki ayın etrafa yaydığı ışık, büyük sıra dağ-ların karla kaplı zirvelerini bile gösteriyordu. Derken yağın yağmur daha da şiddetlendi, gökte bir şimşek daha çakınca uçağın yere düştüğü apaçık görünmüş oldu.

Serhan Vural

UFO

Deyvid

UFO

O ufacık odada bir tane yatak vardı... Bir teleskop, bir bilgisayar ve birkaçta ufo resmi duvarda asılı duran. O 15 yaşındaki o ufacık çocuğun odasıydı işte, bütün hayal dünyası bütün herşeyi o odada saklı idi. Bazen boş vakitlerinde yatağına yatar ve ufoları düşünürdü saatlerce. Hayal gücündeki güzelliğe çocukluğunda ona vermiş olduğu hazla kapılırdı ve hayal ederdi her hayal eden gibi yeni canlı türlerini. Nasıl olabilirdi onların gözü, burnu, vücudu, nasıl yaşarlardı... Üstünmüydü zekaları bizden? Acaba uzay araçları nasıl olabildi? Işık hızına ulaşmış mıydı onlar? Aklına gelen binlerce soruya cevap aradı. Ve birgün o uzay aracının gelipte onu şu sıkıcı hayattan kurtaracağı vakti bekledi durdu. O ufak çocuk Bilim ve teknik dergilerini ordaki makaleleri ağız açık bir şekilde okurdu anlayamadığı onlarca terim vardı. Fakat genede üşenmedi okudu okudu ve anlamaya çalıştı. Birsürü yeni şey çıkarıyordu karşısına her okuduğunda. Öğrenmek zor birşeydi fakat öğrendikleriyle birlikte güzel bir hayal var edip ona kapılmak çok kolaydı elbet ufak bir çocuk için. Yeni ve güzel şeyler hayal edebilmek için öğrenmeye çalışıyordu....

Bazen o teleskopuyla geceleyin göğe bakardı. Ve hareket eden bir pırıltı arardı ona "ufo" diyebileceği.. Bazı uyduları ufo zannedip bütün mahalleyi ayağa kaldırdığıda olmuştur ☺ Ufoları bulmalıydı o her akşam rüyasında gördüğü o masum yaratıklarla gerçektende tanışmalıydı fakat nasıl? O ufolar bu çocuğu bulmadan o onları bulamıyordu. Her akşam yatmadan evvel yaa hani olursa belki seslerimi duyarlar diye söyle mırıldanıyordu "Ben dünyalı Ahmet ufolar neredesiniz sizi arıyorum gelin ve beni yanınıza alın...."

O ufacık çocuk aslında, insanların neden uzaya o kadar merak saldığını ve neden o kadar çok bunun üzerine hayaller kurup romanlar yazdığını kazaylada olsa anlamıştı. İnsanoğlu bir arayış içindeydi. Arıyordu çünkü bulduğu yetersizdi. Çünkü her bulduğunun ardında yeni yeni bulunacak birşeyler vardı. Ve bu sonsuzluğa giden uzun bir zincirdi. O çocuk bu zincire çok ufak yaşlarda kapılmıştı. Ve çocukluğunu ufoları hayal ederek bilgisayarda anlamsız programlar yazarak harcamıştı ve düzinelerce roman okumuştur, şu uzaydaki yaratıklar üzerine. Okuduğu romanlar onun hayal gücünü genişlettikçe genişletiyordu ve her seferinde yeni yeni şeyler buluyordu hayal edipte mutlu olabileceği.

Hayal ettikçe düşünüyordu düşündükçe buluyordu buldukça da yeni birşeyler arıyordu... Yeniden bulabileceği. Sonsuzluğa kapılan insanoğlu kendini tatmin edebilmek için ve işin ne kadar basit olduğunu gösterebilmek için hayal ediyordu ve yazıyordu. Bilmediği ve ispatlayamadığı şeyler üzerine düşünüyordu ve bunun hazzı vazgeçilmezdi bazısına göre. Kısacası bilimin ispatlayamadığını ispatlanabilir gibi gösteriyordu. Bu bir görüntü oyunuydu bir sanal dünyaya açılan kapıydı. Ve o 15 yaşındaki Ahmet bu dünyaya kendini kaptırmıştı.

Ve bu öyle bir dünyaydı ki 90 yaşına gelse bile içinden hiçbirşey kaybolmayacaktı. Gene bir makale okusa gene şöyle bir düşünse aynı hazzı tekrar hissedip, fiziğin ötesindeki hayallere kendini kaptıracaktı....

Deyvid

(www.bilimkurgu.cjb.net adresinden alınmıştır.)

ZENAR'IN GELECEĞİ #2

Murat Yılmaz

CHAP TULOR'A ZİYARET

Yosunlu taşların arasından kaynayıp bahçe içinde dolanan ince dereye bir de küçük şelale eklenmişti. Bunun sebebi çıkardığı huzur veren sesin daha da fazlalaştırılması olabilir. Gizlenmiş hoparlörlerden gelen cıvıltılar ve hafif rüzgar sesi bahçeye daha doğal bir hava veriyordu. Aslında bir evin salonundan ibaret olan bu bahçe dünya ile ilişkisini kesmiş gibi gözüküyor ve insanın böylesi bir yerin var olamayacağını düşünmesine yol açıyordu. Bununla birlikte, bahçenin sahibi için de aynı durum söz konusuydu.

Ortalarındaki cam sehpanın çevresinde oturan üç kişiden ikisi Seprener ailesinin iki yetişkin ferdi ve ev sahibi Chap Tumor'dan ibaretti. Seprenerlerin küçük kızı olan Selen, Tumor'un kedisi Poren'le beraber bahçenin içinde kendileri için seçtikleri bir köşede sessiz bir oyuna dalmışlardı. Sehpanın üzerinde bulunan tabaklarda Tumor'un bahçesinde yetişmiş meyvelerden yapılmış salatalar vardı. İnsanlar böylesine bir ikramı her yerde bulamazlardı.

Sohbetlerinin konusu Tumor'un sahibi olduğu antika eşyalardı. Ev sahibi çalışma odasında bulunan sepil halıları anlatıyordu. Ortamın ışığını depo ederek loş ışıkta berrak yeşil renkte parlayan el sanatı ürünlerini sep adlı kuşların boyun tüylerinin işlenmesi ile yapılmış iplerden dokunan bu halıların ana yurdu Lados şehri civarıydı.

"Halılar yüzeyde mi dokundu?" Soruyu soran Molinera idi. "Hayır Moli, halılarım o kadar eski değil. Yüz seksen ile iki yüz yıl civarında bir geçmişleri olduğunu zannediyorum. Lados sakinleri yer altına yeni şehirlerini inşa ederken Sep kuşlarının yetiştirilmesi için çiftlikler yapmayı da ihmal etmemişler. Sepil halıları üretimi hala devam ediyor. Yalnız son üretilen türleri genellikle mobilya kaplamalarında kullanılıyor. İçerdeki kanepe ve sandalyeleri biliyorsunuz," dedi Tumor.

Molinera kocasına dönerek "Bizim evimizde de böyle bir takım olsun istemez misin?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Seprener. "Ama Chap hala satıcının adresini saklıyorsa. Ben bu tür halı veya kumaşların satıldığı bir mağaza bilmiyorum,"

"Fartas'ta öyle bir yer yok," dedi Tumor. "Diğer şehirlerde de olduğunu pek sanmıyorum. Sepilin ticari bir pazarı yok.

Üretilen halılar sadece Lados ve çevresinde kullanılıyor. Reklamı yapılmadığından, daha da önemlisi el sanatlarına olan ilgi azaldığından sepilin varlığı unutulmuş. Bende ki halılar Sermentis ismindeki bir dostumun hediyeleri."

Tumor aklına gelen bir şeyi söyleyecekmiş gibi oldu. Sonra sözlerine devam ettiğinde yüz ifadesinden bundan vazgeçtiği anlaşılıyordu. "İsterseniz Sermentis'in yakınları ile bağlantı kurup sizin için bir sepil takım dokumalarını isteyebiliriz," "Böyle bir iyilikte bulunursanız memnun olurum," dedi Molinera.

"Sermentis ismi bana pek yabancı gelmedi," dedi Seprener. "Sanki daha önce duymuştum."

"Atasya Sermentis Topronit-T'de genel gezegen bilimi konusunda araştırmalar yapıyor," dedi Tumor.

Seprener biraz düşündü ama çıkaramadı. Tumor açıklamaya başladı.

"Kendisi ile Kep Palanos'ta düzenlenen bir seminerde karşılaşmıştık. Hazırladığı konuşma ilgimi çekmişti. Ben de genç

kızın Topronit-T için iyi bir eleman olacağı kanısı uyandı. Kendisine Topronit-T'de çalışmak isteyip istemeyeceğini sordum. Büyük bir hevesle kabul etti. Daha sonraki günlerde genel gezegen araştırma komisyonu ile temas kurup onlara Sermentis'ten söz ettim. Genç kızla görüşüp aralarına kabul ettirdi. Atasya kısa zamanda yükselerek GGA enstitüsünde sözü geçer bir kişi oldu. Böylece genç kız konusunda seçiminin doğru olduğu anlaşıldı. Sepil halılar da Atasya'nın bana teşekkür armağanı olarak geldi."

Tumor bir süre sustuktan sonra "Biraz önce konuyu dağıtmak istememiştin. Ama madem ki söz Sermentis'ten açıldı onun bu gün beni aradığını söyleyebilirim."

"Ne tesadüf," dedi Seprener "Ne için aramıştı," Sonra çekinerek sordu "Mahsuru yoksa?"

"Yok canım. Önemli olabilecek bir konuda kendine olan güvenini güçlendirmek için desteğime ihtiyaç duymuş olmalı. Ama nasıl yardım edebileceğimi doğrusu pek bilemiyorum."

"Özel bir konu mu?" diye sordu Molinera.

"Hayır, inceledikleri bir yıldız sistemi ile ilgili. Atasya sistemdeki bir gezegenle çok ilgileniyor. Gezegen yaşam için uygun olabirmiş ama elinde kesin kanıtları olmadığını söylüyor."

Tumor'un sözleri Seprener'in ilgisini çekmişti. "Böyle bir sonuca nasıl vardığı hakkında ne düşünüyorsun Chap" diye sordu.

"Bence gezegenin özelliği Atasya'da bir çeşit önyargıya yol açmış. Her ne kadar serbest oksijenden bahsettiyse de bunun o kadar güçlü bir delil olduğunu zannetmiyorum."

"Neymiş o özellik?" Bu kez soruyu soran Molinera idi.

"Gezegenin dev bir uydusu varmış. Şimdiye kadar rastlanmamış büyüklükte bir uydusu. Atasya gezegene efsanevi bir isim de vermiş. Palem"

Seprener'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çok şaşırdığı her halinden belli oluyordu.

"Ne oldu Temre? Duyduklarına inanamıyormuşsun gibi bir halin var," diye sordu Tumor.

Seprener'in heyecanı Tumor'a da bulaşmıştı. Seprener konuştuğunda Poren bile dikkatini ona doğru çevirmişti.

"Palem değil Chap," dedi Seprener yüksek sesle. "Arz ve Ay demen gerekirdi. Evet, Arz ve Ay!"

* * *

VENON LEVHASI – ANTİK TARİHTEN BİR SAYFA

Oval masanın çevresindeki beş kişiden dördü, kırk yaşın üzerindeki insanlardı. Fenabel Solahan toplantıya katılmamıştı. Aslında bu olağan bir üst kurul toplantısıydı. Fakat bu sefer odadaki kişilerin yüzlerinde umudun oluşturduğu bir heyecanın izleri vardı. Bu yüzdendir ki en genç üye olan Beroy Sezentin tartışmalara daha kuşkucu bir yaklaşımla katılıyordu.

"Güvenilirliği kanıtlanmamış bir tekniğin bizi bu kadar ümitlendirmesine izin vermemeliyiz," dedi genç üye "Neydi adı? Ha! Takyon tutumu,"

"Beroy'a ben de katılıyorum," dedi Devin Rekson., Başkanlık görevinden ayrılan Chap Tumor'un önerisi ile bu görevi üstlenen Rekson, Seprener'in bir koz sakladığını anlamıştı. Sabırsızlanıyordu fakat bunu belli etmemeye

çalışıyordu. “Tahminden öte ilerleyemeyen varsayımlar bizim gibi akli başında insanları aldatmamalı,” dedi. Seprener odadakilere şöyle bir göz gezdirdi. Sermentis’in çalışmaları ve vardığı sonuçları anlatırken hepsi kendisini büyük bir dikkatle dinlemişlerdi. Sezentin ve Rekson’un sözlerinden sonra masanın üstüne soru işaretlerinden oluşan bir sis çökmüş gibiydi. Sadece Tulor masanın, Rekson’un karşı tarafındaki ucunda gayet rahat bir ifade ile oturuyordu. Aslında orada değildi. Her zamanki gibi bu toplantıya da uzaktan, yani evinden katılıyordu. Gözlerindeki bakışlardan ilerleyen dakikalarda neler olacağını merakı okunuyordu. “Şu andaki kuşkularınızda haklısınız,” dedi Seprener. “Fakat beni bir süre daha dinlemenizi rica edeceğim. Bakalım bundan sonraki düşünceleriniz nasıl olacak.”

“Radoyan Baronat ismini daha önce duyup duymadığınızı bilmiyorum. Kendisi ben Topronit merkezinde çalışmaya başlamadan önceki aldığım tarih eğitimi sırasında öğretmenimdi. Uzmanlık alanı eski efsanelerdir. Şu anda Tulor’un bürosundan bu toplantıyı izliyor,” Seprener Tulor’a dönerek “Müsaadenle Chap” dedi. Bu arada göz ucuyla Rekson’a bakıyordu.

Tulor görüntüden çıktı ve yerine sözü edilen tarihçi oturdu. “Merhaba sizinle tanıştığıma memnun oldum,” diye söze başladı. Baronat tombul, kırmızı yüzlü ve bembeyaz saçları olan biriydi. Konuşurken ellerini devamlı hareket ettiriyordu. Böylece parmaklarına takmış olduğu metal halkalar dikkat çekiyordu.

“Seprener beni aradığında Aşağı Maltop’ta bulunuyordum. Orası benim için emekliliğimi geçirebileceğim ideal bir şehir. Malum olan konuda eski çalışmalarına ihtiyaç duyulduğunu öğrenince hemen Fartas’a geldim. Sizi fazla bekletmeden konuya gireceğim.”

Baronat yaşlı ve konusunda uzman olan bilim adamlarına özgü ciddiyeti ile konuşmaya başladı. “Bilirsiniz Yukarı Maltop bir efsaneler şehri. Şehirde bulunan Venon adlı tapınakta üzerlerine en az altı bin yıl önce destanlar yazılmış silikon levhalar mevcut. Venon’daki yedi levhanın birinde Sul efsanesi yazılı,”

Baronat bunları söylerken Seprener de kurul üyelerinin her birine kağıtlar dağıtıyordu. Tarihçi bir süre sustu. Kağıtların dağıtımı bitince sözlerine kaldığı yerden devam etti.

“Temre’nin size dağıttığı kağıtlardan da anlaşıldığı üzere Sul bir göç efsanesidir. Bundan yaklaşık yirmi yıl önce yüzeydeki Venon tapınığında çalışmalarını olmuştur. Temre’nin öğrencilik yılları da bu zamana rastlar. Kendisi ile yaptığımız inceleme ve araştırmalar bir buçuk yılımızı aldı. Bu süre boyunca Maltop da dahil olmak üzere dört şehir gezdik. Her yörenin kendine ait efsaneleri ile Venon levhalarını karşılaştırdık. Bu gezilerde Sul Levhası bir çok kez karşımıza çıktı. Elde ettiğimiz ip uçlarından efsanede geçen olayların Zenar’da değil de Ay adında bir uydusu olan Arz diye bir gezegende geçtiği kanısına ulaştık.”

Baronat Arz’dan bahsettikten sonra biraz bekledi. Kurul üyelerinin gözlerine bakarak meraklarını tartmaya çalıştı.

“Elbette bu çalışmalarımızda daha önce bu efsaneleri incelemiş ve bunlar üzerinde faydalı yapıtlar bırakmış olan değerli bilim adamlarının eserlerinden de faydalandığımızı söylemeliyim. Elinizdeki kağıtların sonundaki açıklamalarda da yazılı olduğu üzere efsane sonunda pişmanlığın ortaya çıktığı bir savaşı anlatıyor. Olay savaştan öte amansız bir felaket gibi gözüküyor. Çünkü savaşın tanıkları sonradan yaşadıkları

yeri terk etmek zorunda kalmışlar. İsterseniz yazılmış olduğu dilden günümüz diline çevrilmiş olan efsaneye biraz göz gezdirelim” Kurul üyeleri kağıtlardan okurken Baronat yüksek sesle ve haz duyarak efsaneyi okudu.

-
Doldu evrenin gücü küçük tohumlara,
Döndü koca dağlar uzun bulutlara,
Tanrının soluğu sardı her şeyi,
Göremedi kişi ne Ay’ı ne Güneş’i,
Uçmadı bir daha vımanalar,
Kaderiydi kişinin alacakaranlıklar.

Yeşil de soldu maviyle beraber,
Sardı bütün Arz’ı bir kara kader,
Bak gökyüzüne kaldır başını,
Hatırla geçmişteki büyük hatanı,
Eriyip gidiyor sendeki dünüm,
Arz senin için çok üzgünüm.

-
Baronat herkesin kağıtları bırakıp kendisine döndüğünü görünce devam etti.

“Şimdi söyleyeceklerimi garip karşılayacağınızı tahmin ediyorum. Fakat efsanede geçen olayların anlatacağım gibi geçtiğine dair bir çok tarihçi ile hemfikiriz.” diyerek açıklamaya başladı. “Her destan gibi şiirsel bir dille anlatılan bu olay - Doldu evrenin gücü küçük tohumlara, Döndü koca dağlar uzun bulutlara - diye başlıyor. Buradan anladığımıza göre bir nükleer patlama söz konusu. Olay nükleer enerjinin bulunmasının ilk zamanlarında geçmiş olmalı. Bunu ortaya çıkmış olan enerjinin evrenin gücü olarak yorumlanmasından anlayabiliriz. Niçin nükleer enerji düşündüğümüz sorusunun cevabını da aynı sonuca bağlayabiliriz. Ayrıca - Döndü koca dağlar uzun bulutlara - kısmında da bizi bu sonuca götüren başka ip uçları ortaya çıkıyor. Çok eski tarih bilgilerinden anlaşıldığına göre magneron kontrolsüz nükleer enerji ortaya çıktığı yerde oluşturduğu sıcaklıkla yakın çevresini buhar haline getirebiliyor. Bunun doğal sonucu olarak da yoğun bir duman tabakası atmosfere yayılabiliyor. Bu gün kullanmakta olduğumuz magneron, enerji kontrolü ve fiziksel ayırtılma için bize pek çok kolaylıklar sağlamakta. Magneron üreteçlerinin henüz kullanılmaya başlamasından önce nükleer enerjinin büyük felaketlere yol açma olasılığının çok yüksek olduğunu hepimiz biliyoruz sanırım. Mısraların sonundaki çoğul ekleri bizde, birden fazla patlama olduğu kanısını uyandırıyor. Böylece ortaya çıkan duman gaz ve tozdan oluşan dev bulutlar kontrolsüz nükleer enerjiden kaynaklanan radyasyonla beraber gezegen atmosferini yaşanmayacak hale getirmiş olmalı. Bu durum destanın ilerleyen kısımlarında daha net bir şekilde açıklanıyor” Yaşlı tarihçi kendi elindeki sayfayı kurul üyelerine doğru çevirerek parmağı ile bazı bölümleri teker teker işaret etti. “Dikkat ederseniz ellerinizdeki yazılarda da bazı mısraların altına kırmızı şeritler çekilmiş. Önemli olduğunu düşündüğüm noktaları daha önce işaretlemiştim. İlk olarak belirlenmiş olan kısımda - Tanrının soluğu sardı her şeyi, Göremedi kişi ne Ay’ı ne Güneş’i- deniliyor. Burada eski bir dinsel inanışın izlerini görüyoruz. Anlaşıldığına göre kendisinden korkulan bir tanrının insanların çevresindeki her şeyi lanetlediği düşünülüyor. Konumuzla ilgili en can alıcı sözler bu kısımdaki ikinci mısradaki söylenmiş. Burada geçen güneş sözcüğünü halen günlük hayatımızda kullanıyoruz.

Yıldız ve gezegenlerinden oluşan sistemin yıldızına aynı zamanda sistemin güneşi de dendiğini biliyoruz. Ayrıca Semma'nın da bizim güneşimiz olduğunu söylememiz yanlış olmaz. Hem bu bilgiden hem de patlamalar sonucunda atmosferi sarmış olan bulutların, gök cisimlerinin görünmesini engellediği görüşünden yola çıkarak Ay'ın da bir gök cismi olduğu sonucuna varabiliriz. Böylece güneşten sonra gökyüzünde görülen en hatırı sayılır cisim olan Ay karşımıza bir uydu olarak çıkıyor.

Gelelim destanın ikinci bölümüne. Size yine, önemli olduğunu düşündüğümüz birkaç mısraı tekrarlamak istiyorum. - Yeşil de soldu maviyle beraber, Sardı bütün Arzı bir kara kader, Bak gökyüzüne kaldır başını, Hatırla geçmişteki büyük hatanı, Eriyip gidiyor sendeki dünüm, Arz senin için çok üzgünüm - Burada anlatılanların açıklamasını şu şekilde yapabiliriz. İnsanlar artık Arz'ı gökyüzünde gördüklerine göre uzayda bir yerde olmalılar. Bulundukları yer bir uzay gemisi olsaydı, gökyüzü değil de pencere veya lomboz yerine geçen bir söz söylemeleri gerekirdi. Böylece insanların Ay'a yerleşmiş olduklarını anlıyoruz. Gökyüzünde Arz'ı her gördüklerinde ise geçmişte yaptıkları hatayı hatırlayıp üzülmüşler. Geçen zaman içinde artık gökyüzüne bakamaz hale gelmişler. Sahibi oldukları koskoca bir dünyayı kaybetmek onlar için gerçekten üzücü olmalı,”

Baronat sözlerini böylece bitirmiş oldu. Kısa süren bir sessizlikten sonra odadakiler hep bir ağızdan mırıldanmaya başladılar. Rekson'un konuşmaya başlamasıyla uğultu kesildi. Bakışlar başkana doğru kaydı.

“Bana göre Zenar'ın şimdi içinde bulunduğu durum Arz'ın bir zamanlar şahit olduğu olaylara bir çok yakınlıklar gösteriyor,” dedi Rekson “Aradaki fark şimdi hatanın insanlarda olmaması. Biz de uydumuz olan Topron'a yerleşme aşamasındayız. Herhalde Arz'lılar geçmişte kendilerine yaşamları için yeterli olabilecek bir dünya arayışına girmişlerdi. Aynen şimdi bizim yaptığımız gibi,”

Sezentin söze girdi. “Bu söylediklerinden Baranat'a hak verdiğin anlaşılıyor,” dedi ağır bir eda ile.

“Uzayda bir yerde kendi güneşinin etrafında dönen dev uydulu bir gezegenin var olması Baronat'a inanmam için yeterli bir neden Beroy,” diye cevapladı Rekson.

“Üzerinde durmamız gereken iki noktayı belirtmek istiyorum,” Bu sözleri söyleyen Nisa Sayaka idi.

“Birincisi Baronat'ın açıkladığı destanda Ay'ın dev bir uydu olduğunu belirten bir söz yer almıyor. Diğer konu ise, yapılan açıklamalara göre, Arz radyoaktif olarak kirlenmiş olan bir gezegen. Sakinleri artık orada yaşayamadıkları için terk etmişler. Son sözlerime göre bence bu umut kapısı daha açılmadan kapandı.”

Sayaka bu sözleri söylerken Baronat'ın arkasında elinde bir fincanla ayakta görülen Tulor'a bakıyordu. Kadın üst kurulun en sakın üyesiydi. Az konuşurdu ve aynı zamanda dikkatliydi. İlerlemiş yaşına rağmen hala bakımlıydı. Bakışları ve ses tonundan Tulor'dan bir açıklama beklediği anlaşılıyordu.

Tulor söz aldı. “Bunları zaten senin söylemeni bekliyordum Nisa,” dedi. Sonra üst kurul üyelerine dönerek “Sanırım Temre bu sorunlar hakkında sizi aydınlatabilir,” diyerek sözü Seprener'e verdi. Kurul üyeleri Seprener, Tulor ve Baronat'ın derslerine çok iyi çalışmış olduklarını anlıyorlardı. Seprener “Baronat sözlerinin başında Sul levhası ile birkaç

değişik yerde daha karşılaştığımızı söylemişti,” diyerek başladı. “İşte bu diğer Sul efsanelerinin birinde Ay ile ilgili ayrıca bir dörtlük yer alıyor. Bu dörtlük Venon dahil diğer levhalarda bulunmuyor. Udan Kültür ve Sanat Eserleri müzesinde bulunan bu levhanın diğerlerinden fazla olan kısmında Med-Cezirin gücünün özü olan ve ışığından yıldızların silikleştiği Ay'ın geleceğin merdiveninde vefalı bir basamak oluşturduğu yine diğer levhaların yazılı olduğu dilde şiirsel bir biçimde anlatılıyor. Udan'daki Sul levhası diğerlerinden fazla olarak bir dörtlük taşıdığı için sonradan işgüzar bir şair tarafından yazıldığı imajına sahip. Fakat asıl destanın bu levhadan yayıldığı düşününler de var. Baronat ve ben söz konusu levhanın gerçek Sul levhası olduğunu iddia edenler arasında yer alıyoruz.

Gelelim Nisa'nın kuşku duyduğu, Ay'ın büyüklüğü konusuna, çevresindeki yıldızları silikleştirecek kadar parlak olan ve denizlerde gel - git devinimini oluşturabilecek çekim gücüne sahip bir uydu var karşımızda. Bu özellikleri sağlayabilmesi için yakından incelediğimiz ve bildiğimiz gezegenlerin uydularından oldukça büyük olması gerekir. Yakın bir tahminde bulunursak Arz'ın altı veya yedide biri büyüklüğünde olduğunu söyleyebiliriz.

Radyoaktivite meselesine değinmeden önce de, Fenabel Solahan'ın şu anda nerede olduğunu bilip bilmediğinizi sormak istiyorum,”

“Evet” dedi Rekson. “Şimdi anlıyorum. Fenabel'in her şeyden haberi var. Beni arayıp da toplantıya katılamayacağını bildirdiğinde yüzeyde Sarton adasında olduğunu ve bazı nükleer deneyler yaptığını bildirmişti.”

Seprener tekrar söz aldı. “Dün Tulor'un Arz'dan bahsetmesinden hemen sonra Fenabel'i aradım. Ona gezegenden ve radyoaktivite olasılığından söz ettim. O da şu anda gezegenin yaşam için uygun olup olmadığı hakkında deneyler yapıyor olmalı.”

Bu arada elindeki fincanı üyelerin göremediği bir yere bırakıp tekrar görüntü alanına giren Tulor “Zamanı kullanmakta onun kadar usta birine az rastlanır. Çalışmalarının sonucunu açıklamasının uzun sürmeyeceğini zannediyorum,” diyerek görüşünü bildirdi.

Bundan sonraki saatlerde üyeler uzun uzun tartıştılar.

Ortaya atılan kuşkular, Seprener tarafından mantıklı açıklamalarla gideriliyordu. Sonuçta ortada Sul levhası gibi bir gerçek vardı.

* * *

TARİH SİLİNDİ Mİ?

Zenar, felaket öncesi, gelişmiş ve güzel bir gezegendi. Gezegen kayıtlı tarihinde, hiç savaş görmemişti. Ama kadim öğretilerde savaştan bahsedilirdi. Halk arasında çok eski zamanlarda yapılmış savaşların mit olmuş hikayeleri dolaşırdı. Gezegendeki kayda alınmış tarih beş bin yıllık bir süreyi kapsıyordu. Daha eskisine ait pek fazla bilgi yoktu. Olan bilgiler ise, başta Maltop olmak üzere bazı antik şehirlerdeki levha adı verilen yazıtlardan çıkarılmaktaydı. Gezegen üzerinde gelmiş geçmiş bir çok tarihçi bu yazıtlar hakkında muhtelif görüşler öne sürmüşlerdi. İnsanları asıl kuşkulandıran mesele, bahsedilen yazıtların, Zenar'da uygarlığın başlamasından sekiz yüz yıl sonra ortaya çıkmış olmasıydı. Bulundukları zamanda bile, bin ila iki bin

yıl arasında değişen yaşlarda oldukları söyleniyordu. O zamanlardan kalan kayıtlara göre, şimdiki Maltop şehrinin bulunduğu küçük kıtaya insanların girmesi yasakmış. Tarihin ilk dönemlerinde tüm gezegen güçlü krallar tarafından yönetildiği için, sorgulanamayan yasaklar mevcutmuş. İlk sekiz yüzyılın sonunda krallık ortadan kalkmış ve yasaklar da bir bir unutulmaya başlanmış.

Tarihçilerin görüşlerine ve genel kabul görmüş sava göre eski tarih şu biçimde gelişmişti. Zaten başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Çok çok eskiden, - kesin tarihler verilemez, çünkü beş bin yıldan önceki tarih bilinmiyor- Zenar, dört kıtaya yayılmış, bir çok devletten oluşan dağınık bir toplum yapısına sahipti. Aynı ayrı ülkelerin olması küçük toplumlar arasında bazı anlaşmazlıkların doğmasına sebep olmuştu. Bu anlaşmazlıklara örnek olarak, toprak kavgaları, inanç uyumsuzlukları ve ticari anlaşmazlıklar örnek olarak verilebilirdi. Bu gün bile bazı etnik gruplar arasında benzer sürtüşmelere rastlanıyordu. Sonra doğu kıtasındaki, Gilistra krallığı gücünü artırarak, çetin savaşlar sonucunda tüm gezegeni tek bir devlet haline getirmişti. Fakat bunun bedeli ağır olmuş, savaşlar insanlığa derin acılar bırakmıştı. O yüzden ki, sonraki tarihlerde gezegen bir daha savaş yüzü görmemiştir.

Gilistra hükümdarları, gezegeni kesin kuralları ve acımasız cezaları olan yasalarla idare etmişlerdi. Şimdiki tarihçilerin en çok şikayetçi oldukları konu, o zamanki konulan yasalarla, gezegen-devlet haline gelmeden önceki tüm tarih kayıtlarının silinmesidir. Gerçekten de büyük değişimden sonraki sekiz yüz yıl içerisinde geçmişe ait tüm bilgiler ortadan kaldırılmıştır. Gezegen dahilindeki tüm bilgiler sıkı bir sansürden geçirilmiştir.

Nedeni bilinmeyen bir şekilde güney kıtası yasak bölge ilan edildiğinden, yasaların egemen olduğu ilk yüzyıllarda güney adasına ait çok az bilgi verilmektedir. Maltop şehrinin o zamanlar bu küçük kıtanın en önemli şehri olduğu şimdilerde bilinmektedir.

Geçmişin acımasız bir biçimde silinmesi, bir çok teknolojinin kökeninin bilinmemesine sebep olmaktadır. Mesela insanlık kendini bildi bileli, nükleer enerjiyi kullanmakta, kıtalar arası iletişimi yörüngedeki uydular vasıtası ile sürdürmekte ve en önemlisi yazıyı kullanmaktadır.

Anlatılan görüşlere muhalif bazı fikirler de tarih içerisinde kendilerini göstermiş hatta bazıları bir süre boyunca halk tarafından genel bir kabul de görmüşlerdir. Bunların içinde en çok tutulana ama daha sonradan yukarıda açıklanan muhafazakar görüşe dayanamayan biri, medeniyetin Zenar'da başlamadığını ve Gilistra krallığından önce gezegende, gerçekten hiç insan yaşamamış olduğunu savunur. Büyük değişimin dokuzuncu yüzyılında yaşamış olan ünlü düşünür Senan, Zenar'a ilk ayak basan insanların Zoldra adlı bir dünyadan geldiklerini öne sürmüştür. Yaşadığı yıllarda görüşlerine değer veren binlerce müridi olmuştur. Eserleri genelde inanç sistemi oluşturacak öğretiler biçimindedir. Bu gün bile Senan'ın görüşünü sürdüren inanç toplulukları vardır. Bu kişilere Senani denmektedir. Senan'ın öğretileri çok daha eski öğretilerden beslemeler almış izlenimi vermektedir.

Uzaydan gelerek Zenar'ı yaşanmaz kılan, göktaşı felaketinin ortaya çıkışından sonra, gezegen halkı tek çare olarak yer altına sığınmak zorunda kalmıştır. Yüzeyde sıcaklık, insanın yaşayamayacağı kadar düşmüş ve gün geçtikçe azalmaya devam etmektedir. Bir çok enerji formuna filtre görevi gören

magneron sayesinde yalıtılmış bölgeler oluşturulmuştur.

Ulaşım tüneller içerisinde hareket eden magnevlerle yapılmaktadır. Hayat, son birkaç yüzyıldır çetin şartlarda sürdürülmektedir.

Çoğu Senani olan yüzeyciler üç yüz yıldır gezegenin geleceği için çalışmaktadırlar. Doğrusu son on beş yıl öncesine kadar pek ses getiren bir eylem yaptıkları söylenemez ama toplum için gösterdikleri duyarlılık gerçekten takdire değerdir. Zenar'da bir gün gelip hayatın devamı için gerekli şartlar sağlanamaz duruma gelmeden önce, halkı gezegenin uydusu olan Topron'a taşıma çalışmaları yürütmektedirler. Belki fikir bu haliyle zararsız gözükabilir fakat son on yıldır yürütülen eylemlerle, Topron'un yörüngeden çıkarılıp daha uygun bir gezegen yörüngesine sokulması çalışmaları yapılmaktadır. Gezegen halkı, Topron'daki çalışmalar konusunda fikir ayrılıklarına sahiptir.

İki görüşten biri Topron ile geleceğe doğru bir yolculuğa hazır görünürken, diğeri Topron ile ilgili yapılan uğraşlarla hiç ilgilenmemektedir. Yani uydunun yörüngesinden ayrılmasına karşı çıkan bariz bir görüş yoktur. Neden bir karşı çıkışın olmadığı konusunda çalışan toplum ruhbilimcileri, bu duruma çaresizliğin yol açtığı hususunda fikir birliğindedirler. Ama en önemli nedenin artık gökyüzüne sahip olmadıklarından Topron'a olan ilginin azalması olduğu aşikardır. Son günlerde eski efsanelerin de işin içine karıştığı geleceğe yolculuk planları konuşulmaktadır. Halk arasında yüzeycilerle yönelik güven duyguları ve söylemleri artmaktadır. Geçmişin ve geleceğin birbirine girdiği, Senanilerin, Zoldra değil de Arz diye bir gezegenin bulunması ile kafalarının karıştığı ve bilimin neredeyse tüm imkanlarının umuda yolculuk yolunda kullanılmaya başlanacağı yeni bir dönem başlamaktadır.

* * *

GELECEK ADINA VERİLEN KARAR

Fenabel Solahan magneron kontrolsüz nükleer bir patlamanın etkileri üzerinde araştırmasını tamamlamıştı. Hazırladığı rapor Topronit-T'de bayram havası estirmişti. Bu arada Arz üzerine yoğunlaşan Genel Gezegen Araştırma Kurulunun çalışmaları da hayli ilerlemişti. Atasya Sermentis ve Fenabel Solahan'ın da katıldığı olağanüstü üst kurul toplantısında her iki kadının da konuşmalarını dinlenmiş, sıra başkan Rekson'un konuyu özetlemesine gelmişti.

Rekson oturum kayıtlarının tutulmaya devam etmesi için verdiği işaretten sonra "Raporlardan da anlaşıldığı üzere, gezegenimiz Zenar'a kırk iki ışık yılı uzaklıktaki, Arz adlı gezegende bol miktarda serbest oksijen bulunduğu gözlenmiştir. Arz'ın kütle çekim özellikleri ölçülmüş ve Zenar'dan sıfır nokta on iki kat daha fazla bir kütleyle sahip olduğu bulunmuştur. Eksenindeki sapmanın gezegen üzerinde ısı farkları oluşturabilecek, dolayısıyla mevsimlerin oluşmasına yeterli düzeyde olduğu anlaşılmıştır. Yani hayatın devam edebilmesi için bazı yeterlilikler mevcuttur.

Ayrıca daha önce kuşkulara yol açan olası radyoaktivite ile ilgili araştırmalar tamamlanmış ve geçen altı bin yılda tehlikenin önemszenmeyecek kadar azalmış olacağı bilimsel verilerle kanıtlanmıştır. Yapılan testler ilk dört yüz yılda tehlikenin kabul edilebilir bir seviyeye düşeceğini göstermiştir. Topron'un insanlığın devamını güvence altına almak için kullanılması yönünde kurulumuza verilen yetkiyi

kullanarak, bahsi geçen Arz adındaki gezegene doğru yola çıkarılması için oylamayı başlatıyorum.”
Kurul üyeleri Topron’un Arz’a gönderilmesi için olumlu yönde görüşlerini bildirdiler. Hazırlıkların yapılması için gerekli emirler verilecekti.

* * *

VEGEZ’İN ÇALIŞMALARI

Asor Vegez üç ay süren çalışmasının sonlarına yaklaşmıştı. Topron için mimari planlar hazırlamış, magneron reaktörleri için hesaplar ve yerleşim şemaları çıkarmıştı. Bu projeye başlama talimatını, Seprener ile güneş parkında yaptıkları konuşma sırasında almıştı. O gün gidilecek yönü belirleyecek olan sapma açısı haricindeki tüm ön veriler belli olmuştu. İş detaylara kalmıştı. Takip eden günlerde üst kurulun aldığı kararla Arz’a doğru yola çıkılacağına dair hüküm de verilince tüm Topronit-T’de hummalı bir çalışma başlamıştı. Birazdan gezegen yönetim kuruluna ve siyasi temsilcilere son geline nokta hakkında bilgi verilecekti. Büyük toplantı salonunda iki yüzden fazla dinleyici vardı. Sunucu açılış konuşmalarını yapmış, Rekson da geleceğe atılacak cesur adım hakkında dokunaklı birkaç söz söylemişti. Sıra Seprener ve Vegez’in birlikte sunacakları Topron Projesine gelmişti. Önce Seprener konuşmaya başladı. “Sayın Zenar yöneticileri, Topronit-T çalışanları olarak eşliğine geldiğimiz umuda yolculuğun cesaret isteyen bir görev olduğunu kabul ediyoruz. Zenar halkından elli beş bin gönüllünün katılabileceği bu yolculuğun sonu, şu anda yaşamakta olan hiç kimse tarafından görülemeyecektir. Tüm hesaplar göz önünde bulundurulduğunda, ışık hızının yüzde otuz sekizi gibi muhteşem bir hızla yapılacak yolculuk dört nesil sonra tamamlanacaktır. Bu arada Topron’un kütesinin kullanılacak teknoloji için büyüklük bakımından faydalı olduğunu da eklemeliyim, Bu yolculuğu normal uzay gemilerimiz ile yapmayı düşünseydik hiçbir zaman böyle bir hıza ulaşamayacaktık. Yirmi gün sonra gönüllüler için başvuru işlemleri başlayacaktır. Yolculuğa katılmak isteyen insanların daha iyi karar verebilmeleri için birazdan Sayın Vegez tarafından açıklanacak olan detayların herkes tarafından bilinmesinde fayda görüyorum. Şimdi izninizle sözü Asor Vegez’e bırakıyorum.”

Vegez konuşmasına başlamadan önce salonun orta yerinde bir hologram alanının belirmesini sağlayacak komutu verdi. Tüm bakışlar yavaş yavaş belirmekte olan görüntüye odaklandı. Görüntü netleştikçe bunun Topron’a ait olduğu ortaya çıktı. Vegez kendisi ile dileyciler arasında havada dönmekte olan görüntüyü bir süre dondurdu ve konuşmaya başladı. “Birazdan göreceğiniz detayların oluşmasını sağlayan yönergeler elime ulaştığında hem şaşırmış hem de sevinmişim. Topron’un yüz on yıldan fazla sürecek uzay yolculuğunda, sıcak bir yuva olması için elimizden geleni yaptık.” Elini holograma doğru kaldırarak hareketin devam etmesini sağladı. Artık Topron yarım küre biçiminde gösteriliyordu. Seyircilere doğru dönmekte olan yüzü diklemesine kesilmişti. Şimdi Vegez kürenin dış yüzeyini, dinleyiciler ise Topron’un, çalışmalar bittiğinde, içinin alacağı görüntüyü görüyorlardı. Salondan, bir uçtan başlayarak diğer tarafa kadar devam eden, hayranlık dolu hayret nidaları yükselmeye başladı. Herkesi hayrete düşüren şey, ilk bakışta belli olan, Topron’un içinin boşaltılmış ve Fartas’ın ünlü güneş

parkından daha güzel bir yapay biyosfer haline getirilmiş olmasıydı. Hologram alanının yan tarafında beliren büyük yazılardan Topron’un bölümlerine doğru giden çizgilerle hangi bölümün ne işe yaradığı açıklanıyordu. Çizgilerin bir tanesinde –Güneş- yazıyordu ve bağlantı çizgisi kürenin tam ortasındaki parlak ışığı gösteriyordu.

Topron’un içi tam olarak boşaltılmamıştı. Aslında daha çok dik olarak duran ve çekirdeği çıkarılmış bir meyveye benziyordu. Yani ince kenarları aşağı ve yukarıda olan göz şeklinde tarif edilebilirdi.

Vegez açıklamalarına devam etti. “Gördüğünüz gibi Topron’un ortasındaki bir bölgeyi diklemesine boşaltacağız. Tam ortaya koyacağımız nükleer reaktör yaşam ve fotosentez için gerekli ışığı verecek. Topron sürekli döneceği için, içerdeki boşluğun yatay kenarlarında dışa doğru bir merkezkaç kuvveti oluşacak. Böylece boşluğun kenarlarında yürüyebilmek mümkün olabilecek.” Elindeki yoğun ışın çubuguyla ortadaki oval boşluğun ekvator hizasındaki bir kenarını işaret etti. “Şurada durmakta olan bir yolcu,” ışın demetini boşluğun diğer tarafına kaydırarak, “Şuradaki gölcüğü tam başının üzerinde göreceksin. Merkez kaç kuvvetinin etkisi ile gölcükteki su, onu seyreden yolcunun başına dökülmeyecek. Dönüş hızı öyle ayarlanacak ki, yolcular Zenar’daki yerçekimini aramayacaklar.”

Vegez’in konuşması süresince salondakiler duygulu bir sessizliğe büründüler. Üzerine binlerce şiir yazılmış ve ışığında sevgililerin bulunduğu Topron’ları gelecekleri için dünyalarından ayrılmak üzereydi. Eski zamanlardan bu yana zaman ölçmek için bir araç olarak kullandıkları ayları bir süre sonra olmayacaktı. Bunun fark edilmesi yüreklerde burkulmalara yol açmaktaydı.

Seyirciler biraz düşündükten sonra aralarında fısıldaşmaya başladılar. Yeraltında yaşamaya alışmaları uzun süre almıştı. Acaba bir uydunun içinde yaşamak kim bilir ne kadar zor olacaktı? İnsanlığı daha ne gibi sürprizler bekliyordu?

Vegez kullanılan teknoloji ve yapılan hazırlıkları bir süre daha anlattı. Konuşması boyunca Topron’a ait hologram alanı havada asılı kaldı. Seyircilerin Vegez’i dinleyip dinlemedikleri belli değildi. Gözlerdeki düşünceli bakışlardan yapacakları yolculuğun hayallerini kurdukları anlaşılıyordu. Işın zor tarafı yeni dünyalarını göremeyecek olmalarıydı.

* * *

TOPRON’A YERLEŞME

Dört ay süren hummalı bir çalışmadan sonra sakinlerini kabul etmeye başlayan Topron, üç hafta sonra yani yılbaşında yola çıkacaktı. Dizmon Vebel’in önderliğinde çalışan ekip, Topron’un kendi çevresinde dönüş hızını fazlalaştırmış, yörüngeden ayrılış ve savrulma hesaplarını tamamlamışlardı. Aslında hesaplanan en uygun tarihten bir hafta önce yapılması gereken ayrılma işlemi, güneşleri Semma çevresinde fazla-dan bir tur atmalarına sebep olacaktı ama toplumun genel isteği yılbaşında yolculuğa çıkmak yolunda olmuştu.

Tulor iki buçuk yıl sonra evinden ilk defa çıkmıştı. Seprener’in ısrarlarına rağmen, Topron’a özel araçla gitmeyi kabul etmedi. Diğer tüm yolcular gibi sıraya girerek toplu taşıma gemileri ile gitti. Seprener’e de kendisi için karşıla-töre yapmamalarını sıkı sıkı tembih etmişti. Gemi Topron yüzeyine inince diğer yolcularla beraber magneron

tünelden girerek yeraltına doğru inmeye başladı. Önündeki kalabalık yüzünden fazla ileriye göremiyordu. Geniş bir platform biçimindeki asansöre bindiler. Yaşlı adam kendine güç bela oturacak bir yer buldu. Mihmandarlar insanlara nasıl davranacaklarını göstermekteydiler. Hoparlörlerden yankılanan sesler herkesin oturup kemerlerini bağlamalarını söylüyordu. Birkaç dakika sonra kargaşa duruldu. Tulor aşağı doğru inceklerini zannederken birden midesinde burkulma hissetti. Aniden ağırlıksız kalmıştı. Sonra aşağı yukarı kavrularının birbirine girdiği bir süreç daha geçirdiler. Asansör durduğunda Topron'un içindeki biyosferdeydiler.

Güneş ışığının rahatlatıcı etkisi hissediliyordu. Parıldayanın asıl güneş olmadığını bilmek bile bu etkiyi zayıflatamazdı. Tulor yavaşça etrafına ve havaya baktı. Gökyüzünün olmadığı bir dünyaya gelmişti. Yukarıda, sağında ve solunda evler ve ağaçlar vardı. İnsanlar oraya buraya koşuşturuyordu. Büyük makineler inşaatları tamamlamaya uğraşıyorlardı. Tam tepeye bakmak ortada asılı duran güneş yüzünden çok zordu. Elini kaldırarak gözüne siper etti ve kımıldayan bir sürünün ne olduğunu anlamaya çalıştı. Koyunlar vardı. Belki yüz tane kadar koyun yeşil bir alanda otlamaktaydılar. Sol tarafta fazla büyük olmayan bir gölet vardı. Tulor kendi kendine "Burasını seveceğim anlaşılan. Bir de mavi gökyüzü olsaydı ne iyi olurdu," diyerek bir görevlinin kendisine yardımcı olmasını istemek için adama doğru yürüdü. "Affederseniz. Acaba şuraya nasıl gidebilirim?" diyerek elindeki plastik şeridi gösterdi. Görevli şeridi okuduktan sonra eli ile Tulor'un arka tarafındaki bir yeri göstererek "Karşıda görülen yeşil havalandırma

tesisinin yanındaki kahverengi binaya gitmeniz gerekiyor. Hareketli yola çıkarsanız rahatça gidebilirsiniz. Başka isteğiniz var mı efendim?" Adamın tavırlarından Tulor'u tanıdığı anlaşıyordu. Saygı ve nezakette kusursuz olmaya çalışmaktaydı.

Tulor "Sağ ol," diyerek hareketli yola doğru ilerledi. Geriye dönüp baktığında biraz önce kendisine yardımcı olan görevlinin arkadaşına kendisini göstererek bir şeyler söylediğini gördü.

* * *

GELECEĞE YOLCULUK

Topron yılbaşı gecesi elli beş bin kişinin yolcusu ile yola çıktı. Zenar'da coşkulu uğurlama törenleri yapıldı. Gezegen halkından dört milyon insanın, Topron ile birlikte Arz'a gönderilmek üzere imzaladığı mesajda şöyle yazıyordu. "Arz. Sana ulaşacak torunlarımızı hoşça karşılayacağını umarız. Tükenmek üzere olan bir medeniyetin halkı olarak senden kültürümüze kucak açmanı rica ediyoruz. Öyle zannediyoruz ki, sen bizim hem geçmişimiz hem de geleceğimize. İyi niyetlerimizi kabul et ve ebediyen şefkatli bir yuva ol."

Murat YILMAZ

murat@gizlivadi.com

(www.gizlivadi.com sitesinden alınmıştır.)

ŞEHİDAN #2

Pınar "MEDUSA" Karaca

ŞEHİDAN – II

..Aradan geçen beş dakikada biraz daha düşünme fırsatı bulmuştu kadın. Zamanın esnekliğini öğrenmişti burada. Diğerleri dosyalarını alıp gelene kadar zihnini rahatlamaya çabıladı. Neden birden bire bu yolculuk onun için bir kabusa dönüşmüştü? Çok fazla bir süre geçmemişti. Dünyadayken kafasını karıştırmayan birçok nokta burada onu çıkmaza sürükleyen ayrıntılar oluvermişti. Rahatlatma çabası boşunaydı. Cevaplarını almadan rahat etmesi mümkün değildi anlaşılan. Tedirginliği yüzüne yansımış olmalıydı, ona yöneltilen sorudan bu sonuç çıkıyordu.

"Çok huzursuz görünüyorsun. İstersen bu toplantıyı bir süreliğine erteleyelim. Ne dersin?" bunları söylerken aynı anda elindeki dosyayı masanın ortasına doğru itmişti 1.

"Hayır bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Herkes burada olduğuna göre dosyaları incelemeye başlayalım." Masanın üzerinde üstüste duran dosyalar hem umut verici hem de tehditkar bir biçimdeydi sanki. Hiçbir işe yaramayabilirlerdi. Sorularının cevabını bu kadar çabuk bulamayacağını hissediyordu. Fakat yapması gereken bir şey daha vardı. Şu sayı saçmalığından kurtulmak.. Birbirlerine rakamlarla hitap etmek hem zor hemde gereksizdi. İlk başta hoşuna giden bu durum şimdi onu rahatsız ediyordu diğer birçok şey gibi. Kısa sürede ne çok duygu ve düşünce değişimi yaşamıştı.

"Bence artık ilk isimlerimizi kullanmanın zamanı geldi. Kimse bana bunun yasak olduğunu hatırlatmasın! Zaten çok fazla bilinmeyen var bu gemide. Burada ne yapacağımızın

umursandığını mı sanıyorsunuz? Dilerseniz bir oylama yapabilirsiniz ama sonucun benim fikrimi zerre kadar değiştirmeyeceğini söyleyeyim. Benim bir adım var ve şu an burda olmayan bir kaç kişinin saçma kuralları yüzünden ondan vazgeçemem. Artık 7 yok **Bilge** var!.."

Bir ismin böyle rahatlıkla telaffuz edilmesi orada bulunan herkesi ürpertti birden. Dosyadaki yasakları koruyan kalkan delinmişti. Bir süre sonra hepsinin yüzünde bunu başlatan olmamanın verdiği bir rahatlama ifadesi belirdi. Şimdi sıra kararsızlıktaydı. Acaba isimlerini söylemeleri doğru olacak mıydı?

Bilge odada bulunanları dikkatle inceliyordu. Bakışlarını yakalamaya çalıştı tek tek. İkna kabiliyetini kullanmanın tam zamanıydı. Çünkü hepsinin kararsızlık yaşadığı besbeliydi. Doğru zamanda değerlendirmeliydi kelimelerin büyüsunü..

"Hadi ama ne duruyorsunuz! Dünyada değiliz artık. Sonsuz bir boşlukta sürüklenip gidiyoruz. Yapabileceğimiz tek şey ise başımıza kötü bir şey gelmemesini dilemek.. Sizi kimse duyamaz, yaptığınız için yargılayamaz. Cesur olun, en önemlisi artık kendiniz olun!.. Sadece yedi kişiyiz. Bu koca gemide yedi gizemli insan. Bazı sırlara son vermenin zamanı geldi neden bu işe isimlerimizden başlamıyoruz. İnanın herşey çok daha kolay olacak.."

"Ben..Benim adım Ra--" tamamlamamış cümlesini 6.

"Sus! Sakın adını söyleme. Duymak istemiyorum tüm bu saçmalıkları. Neler oluyor size ha? Bu kadın ne dediğini bilmiyor. Öğrenmek istemiyorum. Asla bir daha asla ismini söyleme!" diye bağırarak titremeye başladı adam. Ayağa

kalktı ve koşarak uzaklaştı oradan. 5 numara gitmişti ama sesi hala duyuluyordu.

Kahretsin diye söyleniyordu içinden Bilge. Bu adam ne yapmaya çalışıyor böyle! Oysa ne kadar sevimli görünmüştü önceleri. Kelimelerin sihiri bozulmuştu bir anda. Tam hepsini etkileyeceği sırada bu karşı koyuş elbette diğerlerinin kafasını karıştıracaktı. Ama hayır duyduğu bir ses yenisinden ümitlenmesine sebep oldu.

"Rana" demişti 6 numara. "Benim adım Rana ve senin söylediğin herşeye inanıyorum."

Gülümseyerek baktı ona. Bu destek onu çok rahatlatmıştı. Kadın dayanışması dedikleri şey bu olmalıydı. İşte şimdi en iyi vuruşunu yapmasının zamanı gelmişti. Ayağa kalktı ve 1 numaraya doğru ilerledi. Ama adam yapmıştı yine yapacağını. Bilge daha ağzını açmadan o, soruyu çoktan cevaplamıştı bile..

"Merak etme sana karşı çıkacak değilim. Ben Mahir" diyerek elini uzattı.

Üzülün mü sevin sin mi anlayamadı Bilge. Belkide bu adama karşı çok önyargılıym diye düşündü. 5 numara yerine nedense hep o karşı çıkacakmış gibi gelmişti. Sanki kendisine bir rakip arıyordu savaşmak için ve 1 numara bunun için en uygun adaydı. Gevsemeliyim biraz ve onunla işbirliği yapmalıyım sanırım böylesi çok daha yararlı olacak.

"Buna çok sevindim. Amacım gerginlik yaratmak değildi sadece gereksiz bir uygulamayı ortadan kaldırmaya çalışıyordum." dedi ve Mahir'in ona doğru uzanan elini sıktı.

"Sizce gereksiz olabilir... Umarım bunun bedelini ödemek zorunda kalmayız. Adımı söyleyecek olmam bu hareketinizi onayladığımı kanıtlamaz ama sizin onay beklemediğiniz zaten açık. İsmim Esin." dedi 4 numara.

Bilge, kadının elini sıkmak için bir hamle yaptıysada bu boşunaydı çünkü Esin kahve almak için çoktan uzaklaşmıştı.

Aslında onu anlayabiliyordu. Kadının muhafazakar bir görüntüsü vardı. Saç şekli gibi ufak bir ayrıntı bile çoğu kez insanın düşünceleri hakkında önemli ipuçları verir. Esin'in yerleşik bazı görüşleri olduğuna emindi. Değişimi zor kabul lenen, kabullendiği zaman bile bundan duyduğu sıkıntıyı asla gizlemeyen bir yapısı olduğunu düşündü. Sadece sıkıca topuz yapılmış saçları değildi bunları aklına getiren, kadının seçtiği kelimeler ve vurguları belli ediyordu herşeyi. **Bedel ödemek!** evet aynen böyle demişti Esin. Kurallara en küçük bir karşı çıkış sonunda cezayı getirirdi. Kadın böyle eğitilmişti çoğumuz gibi. Fakat nasıl olduda dosyaların inceleme konusuna itiraz etmedi üstelik dosyasını almak için odasına ilk gidende oydu. Demekki merak duygusu herşeyden üstündü. Ne de olsa o da bir kadın diye geçirdi içinden Bilge ve yüzündeki gülümsemeyi silmeden diğerlerine doğru döndü.. "Şimdi sıra sizlerde. Bize katılacak mısınız yoksa sayı oyununa devam mı edeceksiniz?"

"Taylan" dedi ve sustu 3 numara.

Ne yani bu kadar mı? Garip bir adamdı şu 3. Yemek salonundaki sözleri geldi aklına. Bu gemide bir Don Juan'a ihtiyaçları yoktu! Oldukça uzun boylu genç adamın bakışlarında bir tuhaflik sezdi. Neyse şimdi bunlara kafa yormanın sırası değil dedi ve 2 numaranın cevabını bekledi.

"Tebrikler küçük hanım. Burda bulunan herkesi etkilediniz hatta beni bile ama unutmayın hiçbirsey düşündüğünüz gibi gelişmeyebilir. Bu etkinin sana nefret olarak dönmemesi için şimdi daha çok çalışmalısın. Bizi sonunu bilmediğimiz bir isyana sürüklüyor olabilirsin. Dikkatli ol!"

"Sonunu bildiğimiz ne varki bu yolculukta? Bir labirentin başlangıç noktasına konmuş fareler gibi sağa sola koşuşturuyoruz. Ben sadece bizi çıkışa götürebilecek yolu aydınlatmak istiyorum bunun için yardıma ihtiyacım var. Belki bunun farkına varan ilk ben olduğum için bir bedel varsa bunu ödeyecek kişide ben olmalıyım ha??"

"Bilgi her zaman iyi sonuçlar doğurmaz."

"O yüzden mi adınızı bilmemi engelliyorsunuz?"

"Şimdilik sadece bil, sakın anlamaya çalışma.. Sadun" dedi ve elinde tuttuğu antika değerindeki fincanı ile oynamaya devam etti.

Harika diye geçirdi içinden Bilge. Tek eksikimiz bir filozoftu o da tamamlandı! Keşke sessiz kalsaydımda başkası etseydi tüm bu lafları diyebilecek insanlardan olmayı istedi.. Ama hayır her konuda sivrilmekte ustaydı ya! Yine yapmıştı yapacağını..

"İsim krizini - 5 numarayı saymazsak - atlattığımıza göre artık dosyalara geçebiliriz. Belki biraz şüpheli bir yaklaşım olacak ama herkesin kendi dosyası değil de başkasınınkini incelemesi taraftarıyım." dedi. Yanıt beklemeden dosyalara uzandı ve rastgele birini çekti. Aman ne şans! Elinde tuttuğu dosya 5 numaranındı.

"Şimdi ne yapacağız?" diyen Rana aceleyle sayfaları çeviriyordu.

"Birimiz yüksek sesle, yazılanları okuyabilir. Diğerleride elindeki verilerle karşılaştırır." diyerek dosyayı açtı ve okumaya başladı Mahir.

Gemi adı: Şehidan.

Görevi: Veri yok.

Görev süresi: Veri yok.

Yolcu sayısı: 7

Buna benzer teknik bilgiler ile doluydu dosya. Korktuğu başına gelmişti. Dosyaların hiçbir yardımı olmadı. Okunmayan birkaç sayfa kalmıştı ama işe yarar tek bir bilgi bile çıkmamıştı. Kafasına takılan tek nokta onlardan yolcu diye sözedilmesi idi. Düşüncelerinden sıyrılıp Mahir'i dinlemeye devam etti.

Yolcu Meslek Listesi:

1 Numara: Egzobiyolog

2 Numara: Sanat Tarihi Profesörü

3 Numara: Uzay Bilimleri Uzmanı

"İsimler yetmedi şimdide mesleklere el attınız ha?"

Kapının önünde durmuş, öfkeli gözlerle hepsini süzüyordu 5 numara. Amacı kavga çıkarmak galiba diye düşündü Bilge. Hızla ayağa kalktı ve adamın karşısına dikildi. Bu kez kaçmasına izin vermeyecekti.

"Adını söyle ya da terket burayı!.."

(Devamı gelecek sayıda...)

Pınar "Medusa" Karaca

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

RAW DARKNESS

Mine C.

-RAW DARKNESS-

NOT: Bu öykü, The Golden Project of the Millennium'daki Seltmar bölgesinin eski yerlileri Meclodge Halkı'nı anlatmaktadır. Seltmar ve Meclodge'lar tıpkı ucubelerin ve Ortak Hükümetler kavramının olduğu gibi birer kurgu ürünü olup, Romanya sınırları içerisinde, Karadeniz kıyılarında böyle bir şehir ve halk gerçekte bulunmamaktadır. Fakat ileride olmayacağına dair bir iddia da yoktur...

Gecenin ilerlemiş saatlerinde pek de güven verici gözükmeyen Homissi'nin dar ara sokaklarında bir silüet dolaşiyor. Zayıf bedenine bakılırsa vampir olmasından şüphelenilecek ama o vampir değil bir insan. Bir diş insan. Ve de oldukça genç. Muhtemelen 12 civarında. Bu yaş çocuk insan kategorisinde yer alıyor.

Çocuk insan her gece bu sokaklarda dolaşır durur. Artık ara sokakların sahibi madde bağımlısı, alkolikler ona alışmış durumda. Ve de şişelerini havada dans ettirdiğinden beri ona bir tür saygı duyuyorlar. Evet, Homissi'nin Gemin tarafındaki ara sokaklarında bu çocuk insan bir grup evsiz serserinin Gottica ve şarap şişelerini hiçbir fiziksel bir temasta bulunmadan yerden belli bir yüksekliğe kaldırırdı ve birbirine çarpıtarak tempo tuttu. O gecenin beri şişeleri dans ettiren çocuk olarak isimlendirilen Reque arka sokaklarda rahatça dolaşmaya başladı. Bazı serseriler de ona saygının yanı sıra arkadaşlıklarını da sundular.

Şimdi de bir grup yine ona selam veriyor ve bazıları gülümüyor. Ona içki isteyip istemediğini soruyorlar. Çocuk bunu kibarca reddediyor. Bu akşam üzeri uzun zamandır süregelen bir kaç şüphesinin doğrulanmaya başladığını farketmişti. İki kişi onu Gemin'den Homissi'ye kadar takip etmiş, ancak Homissi'nin labirent misali sokaklarında izini kaybettirmişti. Onu neden aradıklarını aşağı yukarı biliyordu ve kimlerin aradığını da. Çünkü Reque Millan -ya da Meclodge Dilinde Requem- oldukça özel bir çocuktur. Şişelere dokunmaksızın yerlerinden oynatabilen fazla özel bir çocuk...

Açıkcası sahip olduğu tek farklı özellik bu değildi Reque'nun. Tam Seltmar'a yakışacak gizemlilikte bir karakterdi. Ve de tabi CREET -şehrin polis amcaları- da onun bu garipliğini keşfe çıkmışlardı. Aslında kaçınılmaz son buydu zaten. Seltmar güvenliği için çalışan CREET sonuçta bir gün bir yada birden fazla görgü tanığı sayesinde bu 12 yaşındaki çocuktan haberdar olacaktı bir şekilde. Ve şimdi o günler gelmişti.

Öteden beri -daha açık olmak gerekirse 2 yaşında bir kimsesiz çocuk görüntüsünde şehre salındığından ve CREET den bir grup onu alıp kimsesizler yurduna götürdüğünden beri bir şeyin farkındaydı, o da yeteneklerini sağda solda uluorta gösterirse başına bela açılacaktı. Hatta mümkün olduğunca bir aptal gibi gozükmeliydi. Savaş Tanrısı Dhedo ona gereken stratejik zeka ve beceriyi vermişti zaten. CREET yetimhanesinde 10 yılını geçirdikten sonra ise aptal, saf, beceriksiz insan görüntüsüne iyice alışmıştı. Yetimhaneden kaçışını ise görünmez olabilme yeteneğine borçluydu. İlk bakışta

insandan hiç bir farkı olmaması onun iyice gözden uzak köşelerde dünya için hazırladığı planları rahatça hesaplamasına olanak tanımıştı. “Çok tatlı” planlardı bunlar onun deyişle ve dünyayı mutluluğa boğacak kadar iyimserdi. Reque tüm gün sokaklarda dolanıp durmuştu. Ama yorgun değildi. “Yorgunluk” insan varlığı özgün bir kelimeydi zaten ve dolayısıyla Reque'nun hissedeceği türden bir şey olması söz konusu değildi. Reque'nun beden makinası insan bedeninden çok daha dayanıklı maddelerden yapılmıştı. Dışarıdan “Biyolojik” gelişimiyle diğer insanlardan ayrılıp da dikkat çekmesin diye tipik bir yeni yetme insandan bir farkı yokmuş gibiydi. Aslına bakarsanız mükemmel bir kopyaydı. Koyu sarı, dalgalı saçlar, oldukça geniş bir tayfı algılayabilen görüşe sahip ama dışarıdan deliği ve irisiyle aynen bir çift ela renk insan gözü, küçük, şirin bir burun ve küçük, şirin bir ağız, zayıf bir vücut ve tipik bir oniki yaş çocuğu vücutu. Standart bir insanın mimikleri ve jestleri. Bazen durgunlaşan ifade dışında şüphe uyandıracak bir şey yok. (Bu durgunlaşmanın sebebi beyin görevini üstlenen kısımda karmaşa olması ve aynı anda yirmiden fazla şeyi düşünme eğiliminin çoğalmasındı. Ama bu durgunlaşma bir buçuk, iki dakikayı geçmezdi) Reque, normal insanlarınkine benzer bir uyku uyumaya ihtiyaç duyardı. Gözlerinin üzerine o ince, kılla kaplı et parçasını kapatma ihtiyacı duymazdı ama gözleri açık uyuyan bir insan oldukça şüphe çekici olacağından kapatarak uyumak durumundaydı.

Doğduğundan beri -veya son iki Dünya yılıdır da diyebiliriz- kafasında bir yığın düşünce vardı. Bir şekilde CREET'e sızması gerekiyordu. Sızmak... O bir ajandı ve yapabildiği en iyi şey buydu.

Bir 12 yaş çocuğunun, bu tuhaf, mistik şehirde, ortalama büyüklükteki CREET adlı güvenlik ve aynı zamanda özerk devletin yönetici konumundaki teşkilatına neden sızması gerekiyordu peki?

CREET'e bağlı yetimhaneden kaçmıştı çünkü orası fazla GENEL bir yerdi. O ise amacını yerine getirmek istiyorsa ortaya çıkma zamanı gelene kadar daha kuytu köşelerde saklanmalı ve şüphe çekmemeliydi. Onun için de sokaklarda güvendeydi. Sonuçta bir avuç madde bağımlısı yaratık onun aleyhinde görgü tanıklığı yapamazdı. Fakat bir şekilde CREET'e sızmalıydı çünkü anahtar kelime oydu...

Mine C.

(<http://www.mentalmaze.8m.com/> adresinden alınmıştır.)

GERÇEK MAVİ

Mehmet Şafak

GERÇEK MAVİ

"Uzun zaman oldu, gelmeyeli dünyaya. Topraklarımdan uzak, uzay denilen o derin karanlıktan gelmiştim. Bir insanı yaşlandırmaya yetecek kadar uzayda dolaştım. Gerçi yaşlanmak yoktu artık. Boş laflar olarak kaldı beynimizde. Araştırma ekibiydik. Ne kadar gidebilirsek o kadar gidecektik. O kadar ileri gitmiştik ki uzayda, ismi verilme-yen bir gezegen bulduğumuzda, böyle bir yerin varlığını anlatan bilgiyi dünyaya göndermek bir iki dünya yılımızı alıyordu. Beklediğim gibi bulamadım mavi gezegeni. Onca yıl hayalimde yaşattığımdan çok farklıydı. Yüzeyi milyarlarca insanla dolu, içi boş gezegen. Teknoloji ne kadar artsa, insanlıkta o kadar bitiyordu. Yakınlaşma kalmamıştı buralarda. Daha çok yalnızlık. Etrafında onlarca kişi bulunan yalnız bedenler. Sanki uzayın anlamı bende saklıymışçasına umut dolu gözle-rini bana dikmişti dünya. Yardım istiyor. Belki de yalvarı-yordu. İnsanlar o kadar açtı ki sevgiye, aşk şiirleri yazdığı ve bera-ber olduğu kişinin bir android olup olmadığını anlamıyordu. O dolu dizgin aşık bir androidin elinde, aşka özlemini eriti-yordu bilmeksizin gerçeği. Hüsrarla bitiyordu bütün sevgi-ler. İşte bu kadar gelişmişti teknoloji ve o kadarda sevgisizdi. Yakın gelecek diye bir şeyin olmadığını gördüm. Çünkü gelecek bizdik artık. Daha ileri nasıl gidebiliriz bilmiyorum. Daha çok gelişmek, daha çok robot ve olduğundanda az sevgi. Uzun, karanlık ve derin uzayın yolculuğunda, beynimde can-landırdığım dünya, yarattığım bir gezegen vardı. Bir o kadar mavi ve büyük. Ama gördümki bu renk sadece küçük ama derin bakan gözlerimde kalmış.

Uzaydan geldiğimden beri, ismi mavi gezegenin umutla bakan gözleri aklıma takıldığında soruyorum kendi kendime; -Teknolojinin amacı nedir?

Bir şeyin teknolojik olması için illa etrafına renkli ışıklar saçması, gümüş renginde mi olması gerekir. Ya da içinde, elektriğin her zerresinden geçtiği birçok kablo olması, o teknolojik şeyin ortaya çıkması için mutlaka onlarca kişinin çalışması mı gerekir. Ve son yapılan buluşların tekniğiyle mi yapılmalıdır. Evet belki böyle olmalı. Ve bizde buna tekno-loji demeliyiz.

Teknolojinin getirdiği aracın amacı nedir peki? Yaşamı kolaylaştırmak mı? Eğer öyleyse, belki ben hayatımı tek bir basit taşla da kolaylaştırabilirim. Ama sorsam bu teknolojik bir şey olmaz. Neden? Mavisizliği hissettiğimden beri bura-da çok ama çok ileri düzeyde teknolojik makineler gördüm. Ama çoğu işe yaramaz demir parçaları."

-Şimdi soruyorum doktor; Ben mi normalim ki bunları düşü-nüyorum, yoksa bu gezegendeki tek anormal ben miyim?

Doktor, geniş ve bir o kadarda ferah muayenehanesinin ortasındaki koltuktan ayağa kalktı. Önünde uzanan adama bakıp, değişik bir sesle;

-Sizin sorunuz, sizzn sorrunnzz...ssss...zz..sor..bizztz..

Ve birden doktorun başı önüne düştü. Adam sinirlenerek bileğinde bulunan iletişim amacıyla kullandığı bilekliği ağzına doğru götürdü ve;

-Lütfen aşağıdan bir andr-pil bulun. Şu güvendiğiniz psikiyatrist enerjisini kaybetti.

Arkasından derin bir of çekerek

-Ah şu robotlar...

Mehmet Şafak

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

ROBOT VE İNSAN

İlker Bozdemir

ROBOT VE İNSAN

Yağan yağmurun altında, kararmakta olan gözleriyle karşı-sındaki Blade Runner'a baktı. Son sözü: " Şimdi ölüm zamanı." oldu ve gözlerini kapadı...

Robotlar, bilim kurgu edebiyatının vazgeçilmez öğelerinden-dir. Robotlar, zamanla hem edebiyatta hem de sinemada ruh-suz mekanik aletlerden insana beden ve hatta ruh olarak ben-zeyen teknoloji harikası varlıklara dönüşmüşlerdir. Büyük usta Isaac Asimov'un robotlar hakkında yazdığı muhteşem öyküleri ve en önemlisi Asimov'un ünlü Üç Robot Yasası, benim bu varlıklara karşı bakış açımı değiştirmiştir. Asimov'un Ben Robot'unu ve Çelik Mağaralar'ını okuyana kadar robot deyince aklıma yalnızca parlak metalden bir zırhı olan dev cüsseli savaş makineleri (Voltran.. Voltran.. Voltran!) gelirdi. Şimdiyse bazen onları insanları belki de di-ğer canlılardan farklı tutan en önemli şeyi; duyguları öğren-meye çalışan bazen de kendisinin yalnızca devrelerden ve diğer sentetik maddelerden yapılmış cansız bir kütle olmadı-ğını ispatlamaya çalışan varlıklar olduklarını görmekteyim. Bir tarafta insanlığa ait erdemleri ve duyguları öğrenmeye çalışan Data (Uzay Yolu) gibilerini, diğer tarafta ise yalnızca özgürlüğünü ve ömrünün uzatılmasını isteyen yine kendisi

gibi bir robota (cyborg dersek daha doğru olur) aşık olan ve bu yüzden kontrolden çıkmış Nexus 6'yı (Blade Runner) göz önünde bulundurursak bu iki varlığın insan olmayı öğrenirken yalnızca insanlara özgü olan erdemlerini, sevgi-yi, heyecanı vb. duyguları değil nefret, zalimlik gibi şeyleri de görerek içine düştükleri ikilemi fark ediyorum.

Bu kadar robotun arasında ise beni en çok etkileyen, yine Asimov ustanın Türkiye'de Jüpiter'i Satıyorum adıyla çıkan kitabındaki Ben İnsan adlı öyküsüdür. Orada, Andrew'un kendisi bir robot olsa da ruhu olan bir canlı olduğunu ispat etmek için harcadığı çabayı ve en sonunda ölümlü olup, ölümlük söylediği son söz olan "mini hanım"ı öyküyü oku-yanlar hatırlayacak ve bir kere daha hüznlenecektir. Son olarak gelecekte robotlar insanların yerini alabilecek midir, bunu bilemem. İnsanoğlunun tabiatın düzeninde tamamlayıcı bir yeri olduğunu düşünmekteyim. Belki de robotlarda ileride bu yaşam çemberinde kendilerine farklı bir yer edinirler ya da yalnızca birçok bilimkurgu yazarının yaratmaya çalıştığı duygusal ve bedensel olarak mükemmel, barışçıl ve demokratik insanın hayali olarak kalırlar. Görüşmek üzere...

İlker Bozdemir

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

MAĞARA

Mustafa Yelkenli

MAĞARA

"Soğuğa, tipiye karşı mağarasından çıkamayan zavallı bir hayvandan ne farkımız var?" diye düşündü yemek yerken. "Hayvanın bir gün dışarı çıkıp güneşte ısınma umudu var. Ya bizim?" Yürüyen merdivenlerden otuz kat aşağıya inerken asansörlere yönelmemesinin nedeni daha rahat düşünüyor olmasıydı. Asansörle bir çırpıda varacağı yere ulaşmayı hiç sevmiyordu zaten. Aslında yürümek en büyük zevkiydi. Canı sıkkın olduğunda yürüyen merdivenlerin korkuluğuna dayanarak düşüncelere dalmak daha keyifliydi.

Açlık duygusu çok belirgin olmamasına karşın yine de otuzuncu kattaki aşevlerine girip hafif bir şeyler yemek arzusuna engel olamamıştı. Yemek yerken bile düşünmekten kendini alamıyordu. "Bu mağarada düşüncelerimi allak bulak eden bir şey var. Güneşi bir görsem, her şey bitecek, rahatlayacağıma eminim. Yeşil otlarda çocuklar gibi koşmak güneşe bakmak kör olurcasına..."

Nedense düşünceleri son birkaç günden beri hep aynı şey üzerinde yoğunlaşıyor, bir iç burukluğu hissediyordu. En son gittiği ruh doktoru kendisini gülerek karşılamış ciddi bir bulguyla karşılaşmadığını söylemişti.

"Genlerimizde atalarımızdan gelen bir çok özellikleri taşıyoruz" demişti. "Kuşaktan kuşağa aktarılan şeyler.. Sizininkiler de onlar gibi. Bir süre sonra sosyal gerçekliğimize döndüğünüzde bu sorunlar da bitecek. Belgesel dizileri çok fazla izliyorsunuz galiba."

Düşünmek yemek yemesini engelliyordu sanki. Su içtikten sonra çatalı aldı eline. Ağzına koyduğu yemeği çiğnedi, yuttu. Kendine verilen buyruğu yerine getiren basit bir robottan başka bir şey değil gibiydi. Su içti tekrar. Bir bakıma yemek yemiyor, zorunlu bir buyruğu yerine getiriyordu sanki. Yine bir kaç günden beri güneş takıntı halini almıştı. Birkaç yıl öncesi yine aynı sorunu yaşamış, bir süre sonra geçmişti. Şimdi yine nedense kafasına takılıp kalmıştı.

Çok eski olmayan anılarını anımsadı. İlki, oğlunun üçüncü yaş gününde armağan olarak bol resimli, yazısız kitabı verirken oğlunun sorusuyla karşılaştığı o meşum günkü tedirginliği... Açık havada kuzularını, keçilerini otlatan küçük bir çoban resmi vardı kitapta. Çocukken dedesinin kendisine anlattığı gibi güneş parlak kırmızı rengiyle gülümser gibi gökтейdi. Oğluna kitap seçerken, elinde olmaksızın yirminci yüzyılın doğasını, ilkelliğini içeren bu kitabı satın almıştı. Kitabı merakla karıştıran oğlu, her seferinde kaçamak yanıtlar verdiği bir çok şeyi sormuştu kendisine. Ama en çok da ilk sayfalarındaki hayvanları ve gülümser gibi bakan, kendince sempatik bulduğu güneşi sormuştu. Oysa daha ileriki sayfalarda bilim ve teknoloji harikası o kadar çok resim vardı ki rahatça yanıtlayabileceği. Önce içinden güneş demişti. Bir tuhaf olmuştu o an. Oğluna gülümseyerek, "Bu mu?... o güneş!..." diye fısıldamıştı.

"Güneş..." diye usulca yinelemişti çocuk. "Bu güneş şimdi nerede babacığım?..."

Aniden kendisinin de bu soruyu büyükbabasına sorduğunu anımsamıştı. Büyükbabası da bir an şimdi olduğu gibi duraksamıştı sorusuna yanıt vermeden önce.

Tuhaf bir huzursuzluk duymuştu oğlunun minik eliyle üstüne bastırıldığı güneş resmine bakarken. Dedem nasıl bir yanıt vermişti diye düşünmüştü. Anımsayamamıştı.

"Bu güneş şimdi burada değil... Başka dünyalarda..." Çocuğun dikkatini başka şeylere çekmeye çalışarak sayfaları karıştırmıştı. "Hem bak ne güzel resimler var diğer sayfalarda.."

Oğlunun fazla soru sormasını önlemişti bir bakıma. Ama uzun sürecek bir iç huzursuzluğun da başlangıcı olmuştu bu. Belki daha sonra oğlu da bu burukluğa tadacaktı.

Çatalı bıraktı elinden. Bir bardak su daha içti. Bardaktaki suya dikti gözlerini.

Elindeki içki bardağına dikmişti gözlerini Dünya Devriminin 75. yılındaki Eğitimciler Sendikasının kutlama kokteylinde. Yine o iç huzursuzluğu başlamıştı birden. Bu huzursuzluğu başkalarının da yaşamasını ister gibiydi orada. Belki de bir şeylerin eksikliğini, her şeyin güzelliklerle kaplı olduğu bir ortamda insanın doğallığına uymayan ters bir şeylerin de varlığını ya da yokluğunu göstermek, başkalarının da yaşamasını, uyarılmasının gereğini hissettirmek istemişti.

"Güneş!..." diye bağırarak kaldırmıştı bardağını. O an davetlilerden bazılarının durgunlaştığını sezmışti. Hepsini değişik bir ürperti hissetmişlerdi içkilerini içerlerken. Kendisi de. Tam anlamıyla, bilinçli bir şekilde yapılmış bir davranış değildi bu. Usuna öyle gelmişti. Bu konuyu konuşmak, kendisini öteden beri rahatsız eden "güneş" faktörünü tartışmak istiyordu bir başkasıyla. Genç bir bayan gülerek kendisine yaklaşmıştı.

"Güneşe bir gereksinmemiz yok ki, bu kadar duygulanmak neden?" diye sormuştu.

Başka hiç kimsenin konuşma arzusu duymamasına karşın konuşmak istiyordu kendisi. Diğerlerinin kayıtsız kalışına da bir anlam veremiyordu. Herkesin bu konuyu kafasında evirip çevirdiğini, uygun bir ortam bulduklarında mutlaka söyleyecek bir şeyleri olduğunu sanıyordu. Sanmak ne ki, çok emindi bundan.

"Bu kahredici mağarada her şeyimiz tamam... Tüm gereksinimlerimiz en mükemmel bir şekilde karşılanmakta... Doğru..."

Sözlerini tamamlayamadan arkasından bir başkasının sesini duymuştu.

"Evet ama, siz bugün insanlığın yaşamı için en elverişli koşullara sahip bu dev binasal kentlere mağara mı diyorsunuz? Bu tamamen haksızlık..."

Evet, belki de haksızlıktı. Bugünkü toplumun yaşamı insanlık onuruna yakışır bir düzeydeydi. Bilim bunu sağlamıştı. Her ne kadar kapitalizmin yıkıcı düzeni doğayı onarılması güç bir şekilde tahrip etmişse de. Sadece doğayı mı insanı bile kendi özüne yabancılaştırmıştı geçmiş yüzyıllarda. Öyleyse ne istiyordu, işte onu bilemiyordu. Bu sorunun yanıtını öğrenmeliydi. Öyle oturup tartışmakla bir şeyler elde etmeyi ummuyordu. İnsanları provoke edip onların bilinç altında gizli istemlerini açığa çıkartmak en iyi yöntem olarak görünüyordu kendine.

"Özgür olmak için güneşi görmek gerekmez dostum."

Başını çevirdiğinde, masmavi gözlerle kendisine gülümseyen orta yaşlı bir adam görmüştü hemen solunda. Gözleri ne çok parlak diye düşünmüştü. Mavi gözlü adam elindeki bardağını dudaklarına götürüp sakince içmeye devam etmişti. İçkiyi içmiyor, sanki boğazından boşaltıyor gibiydi. Gülümseyişi de hiç eksilmemişti.

"Özgür olmak için güneşi koşul olarak öne sürmüyorum ki... Bu bir şey.. Özlem..."

"Bu insanlığın tarihi süreç içinde geçirdiği uzun acılar dolu gelişimini yadsımaktır."

Yine o genç bayandı. Korkunç bir saldırıya geçecekmiş gibi yüzü gerilmişti. Gözlerinin önüne düşen bir tutam saçını, avını görmesini engelliyormuş gibi elleriyle geriye attı.

"Bu özlem insanlığın asıl özlemini söylemekten çok uzaktır. Bugünkü kurulu düzeni bir takım saçma özelemlerle yıkmaya hiç kimsenin hakkı yok. Yapılan savaşlar, çekilen acılar, milyonlarca ölü bugünkü düzenin bedeli. Bunu geriye götürmek yirminci yüzyılın ilkeliliğini bir kez daha yaşamak demektir.

Genç hanımın suçlar gibi konuşması bütün cesaretini yok etmişti bir anda. Basit bir özlemin bu denli kıyasıya eleştirileceğini hiç hesaba katmamıştı.

"Bugünkü kurulu düzeni yermek gibi bir düşüncem yok. İki yüzyıl kadar önce birkaç katlı binalarda oturmak, şimdiki gibi yüz bin kişilik dev binalardan birinde oturmaktan çok daha farklı olsa gerek. O günlerde herkesin bir güneşi vardı, bugün hiç kimsenin yok."

"Klasik mülkiyet duygusu!"

Genç hanımın yüzündeki anlam hiç değişmemişti. Sonra aynı tonda devam etmişti.

"Siz klasik bir anlamda anarşistsiniz!"

Bu suçlamaya gülmüştü sadece. Mavi gözlü adama bakmıştı. O eski parlaklığı kaybolmuştu gözlerinde. Kimse nedense bu tartışmaya katılmamıştı, ya da bayanın haksız yere suçlamasına bir tepki göstermemişti. Bu konuşmaları anlamsız bulduklarından belki de. Bu nedenle kendisi de fazla uzatmadan bayana gülümseyerek bakmıştı. Gülümsemesi karşısındakinin de gülümsemesine neden olmuştu.

"Kızgınlığımızı düzenleyebilecek kadar sinirlerimize hakimiz artık" diye düşünmekten kendini alamamıştı. Bayan gülümsemesine devam ederek yanına sokuldu, dostça kolunu tuttu.

"Yirminci yüzyılın toplumcuları bugünkü düzeni hazırlarken, bugünün toplumcuları onların mirasını yadsımak yolunu seçiyorlar nedense" demişti.

Robot garson masayı topladığında "bu bir özlem" diye düşündü.

"Klasik bir anarşistin mi, yoksa doğaya duyulan bir özlem mi?"

Bu konuyu artık hiç kimseyle konuşmamıştı şimdiye değin. Yemekten sonra robot garsonun getirdiği aromalı bitki çayından son yudumunu alarak dışarı çıktı. Cığerlerine tertemiz havayı çekti.

"Biz gerçekten bize bırakılan mirası yemekle meşgul asalaklardan başka bir şey değiliz, diye mırıldandı.

Yerler ıslaktı. Yerdeki ıslaklığı ayaklarında hissediyormuş gibiydi. Oysa bu dev binanın yaşı kadar süre hiç yağmur yağmamıştı.

Mustafa Yelkenli

(www.bilimkurgu.cjb.net adresinden alınmıştır.)

